B. A. HISTORY

SEMESTER - III

CORE IV - HISTORY OF INDIA 1707 A.D. TO 1857 A.D.

Objectives:

1. To understand the causes for the disintegration of the Mughals
2. To understand the reason for the success of the expansion of British rule
3. To know the various policies of the British and the Indians reaction

UNIT-I

Marathas Rule – Shivaji and his successors - Maratha administration – Peshwas.

UNIT-II

Coming of the Europeans – Anglo-French rivalry – The Carnatic wars – Third Battle of Panipat.

UNIT-III

The establishment of the British Power – Robert Clive – Warren Hastings

– Administration – Cornwallis – Reforms – Wellesley.

UNIT-IV

Lord Hastings – Lord William Bentink- Rajaram Mohan Roy – Ranjit Singh – Sikhwar – Lord Dalhousie - The Great Sepoy Mutiny of 1857-Causes and results.

UNIT-V

Constitutional developments upto 1857 – Regulating Act of 1773 and Pitt's India Act – Charter Acts and their importance.

MAPS

1. Marathas
2. Warren Hastings
3. Lord Wellesley
4. Lord William Bentink

References

1. G.S. Chhabra, Advanced Study in the History of Modern India: 1707-1813, Sterling Publisher, Mumbai, 1971.
2. A.R. Desai, Social Background of India Nationalism, Popular Prakashan, Mumbai, 2010.
3. B.L. Grover and R.R. Sethi, A New Look on Modern Indian History: From 1707 to the Present Day, S.

Chand Publishing, Dhera Dun, 1979.

4. John Keay, India: AHistory, Grove Press, New York, 2000.
5. R.C. Majurmdar, Hemchandra Ray Chaudhuri and Kalikinkar Datta, An Advanced History of India, Macmillan India, 1973.
6. B.R. Nanda, and V.C. Joshi, Studies in Modern Indian History, Issue 1, Lawrence Verry Incorporated, 1973
7. P.E. Roberts, History of British India under the Company and the Crown, Textbook Publishers, London, 2003
8. Thomas George Percival Spear, The Oxford History of Modern India 1740-1947, Clarendon Press, Oxford, 1965.
9. Sumit Sarkar, Modern India 1885-1947, Pearson, Delhi, 2014.
10. P.N. Chopra, T.K.Ravindran and N.Subramanian, History of South India (Ancient, Medieval, Modern), S. Chand Limited, New Delhi, 2003.

Namakkal kavingar Ramalingam Government Arts college for women - Namakkal

Department : HISTORY

Name : D. BHARATHI

subject : History of India 1707AD to 1857AD

1. ஐரோப்பியர்களின் வருகை

(ADVENT OF EUROPEANS)

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலத்தில் புதிய உலகம் கொலம்பஸாலும், இந்தியாவிற்குப் புதிய கடல்வழி வாஸ்கோடகாமாவி னாலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டு கண்டுபிடிப்புகளும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இந்தியாவிற்குக் கடல்வழி கண்டுபிடிக்கப் பட்டது நாகரிக உலகத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணமாயின. போர்ச் சுக்கல் நாடு செழிப்படைந்து பிரபலமானது. இந்தியாவிற்கு பல ஐரோப் பிய நாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து தங்கள் வியாபார ஸ்தலங்களை ஏற்படுத்தின.

இந்தியா பண்டைக்காலம் தொட்டே மேலை நாடுகளுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் புதிய நாடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் மூலம் அந்த உறவு அதிகமானது. அயல் நாட்டினர் முக்கியமாக இரண்டு வழிகள் மூலம் இந்தியாவினுள் நுழைய இயலும். ஒன்று, மிகப்பிரபலமான வடமேற்கு எல்லையிலுள்ள தரைவழி. மற்றொன்று, கடல்வழி ஆகும், மராட்டியர்கள் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கடற் படைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது போல முகலாயர்கள் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அப்போது வியாபாரத்தில் விருப்பம் கொண்ட போர்ச்சுக்கல், டச்சு, டென்மார்க், இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய ஐரோப்பிய நாடுகள் இந்தியாவிற்குள் வந்தன. அவை பல வியாபாரக் கிடங்குகளை இந்தியாவில் அமைத்து வாணிபத்தை வளர்த்தன. இறுதியில் அந்த நாடுகளுக்குள் ஏற்பட்ட வியாபாரப் போட்டியில் இங்கிலாந்து மற்ற நாடுகளை விரட்டி யடித்துவிட்டு தனது வாணிபத்தை நிலையாக்கினதுடன், இந்தியாவில் தன் ஆட்சியையும் நிலைநாட்டியது.

1. இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீஸியர்கள்

முதன்முதலாக இந்தியாவிற்கு வந்து காலடி எடுத்து வைத்த பெருமை போர்ச்சுக்கீஸிய மாலுமியான வாஸ்கோடகாமாவையே சாரும். அவர் 1498-ம் ஆண்டு, மே மாதம் 27-ம் தேதி பிரசித்திபெற்ற கள்ளிக் கோட்டை துறைமுகத்தை அடைந்தார். இந்தியாவைக் கண்டுபிடிப்பதற் காக அவர் அனுப்பப்படவில்லை. இந்தியாவிற்கு நேரடி கடல்வழி கண்டு பிடிப்பதற்கே அனுப்பப்பட்டார். கள்ளிக் கோட்டையில் சாமரின் அரசரின் உதவியுடன் போர்ச்சுக்கீஸியர் பல பண்டக சாலைகளை அமைத்தனர். இதனால் அதுவரை இந்தியாவில் வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்த அராபியர்களின் வியாபாரம் பாதிக்கப்பட்டது. போர்ச்சுக்கீஸியர்களின்

நோக்கம் இந்துமகா சமுத்திரத்திலிருந்தும், செங்கடல் பகுதியிலிருந்தும் முகமதியர்களின் ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதேயாகும்.

வாஸ்கோடகாமா (Vasco-da-Gama, 1498):

1497 ஜூலை 8-ம் தேதி போர்ச்சுக்கல் நாட்டின் லிஸ்பன் துறைமுகத்திலிருந்து மூன்று கப்பல்களுடன் புறப்பட்டார் வாஸ்கோடகாமா. 1498 மே 27-ல் கள்ளிக்கோட்டைக்கு வடக்கே எட்டு மைல் தொலைவிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் இறங்கினார். அப்போது இந்த நிகழ்ச்சி அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படவில்லை. சாமரின் என்ற பரம்பரைப் பட்டத்தையுடைய இந்து அரசரின் அழைப்பிற்கிணங்க அவர் தலைநகரான கள்ளிக்கோட்டைக்கு தன்னுடன் வந்த 170 பேரில் 14 பேரை மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு கள்ளிக்கோட்டைக்கு விஜயம் செய்தார். முகமதியர்களின் எதிர்ப்புக்கிடையே சாமரின் அரசருடன் நட்புக்கொண்டு பண்டக சாலை அமைத்துவிட்டு வெற்றிகரமாக திரும்பினார் வாஸ்கோடகாமா.

பெட்ரோ அல்வரஸ் கேப்ரால் (Pedro Alvares Cabral 1500):

வாஸ்கோடகாமா திரும்பிய பின்னர் போர்ச்சுக்கீஸியர் 1200 பேரைக் கொண்ட 13 கப்பல்களைக் கொண்ட ஓர் குழுவைத் தயார் செய்தவர். அது கேப்ராலின் தலைமையில் 1500 மார்ச் 9-ல் லிஸ்பனில் இருந்து புறப்பட்டது. 1500 செப் 13-ல் கள்ளிக்கோட்டை வந்தடைந்தது. ஆனால் கேப்ரால் சாமரின் அரசருடன் மேற்கொண்ட பேச்சு வார்த்தை தோல்வியடைந்து இறுதியில் கலவரமானது. நாற்பது போர்ச்சுக்கீசியர் இறந்தனர். எனவே கேப்ரால் கள்ளிக்கோட்டையை விட்டு வெளியேறி செப்டம்பர் 14-ல் கொச்சி வந்தார். இவருடைய பயணம் சிக்கல் நிறைந்திருந்தாலும் இரண்டு வழிகளில் நன்மைப் பயப்பதாக இருந்தது. ஒன்று, கள்ளிக்கோட்டையை விட நல்ல துறைமுகமான கொச்சியைக் கண்டுபிடித்தது. அடுத்தது, இந்திய அரசியல் நிலையை அறிந்து கொண்டது ஆகும்.

பிரான்ஸிஸ்கோ-டி-அல்மைடா (Francisco-de-Almeida 1505-1509)

கேப்ராலுக்குப்பின்னர் இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்ட எஸ்டவாடகாமா கோவா, கொச்சி, கண்ணனூர் ஆகிய இடங்களில் பண்டக சாலைகளை நிறுவி விட்டு சென்றார். கி.பி. 1505-ல் போர்ச்சுக்கீஸிய இந்திய வரலாற்றில் ஒரு புதிய சகாப்தம் ஆரம்பித்தது. கொஞ்ச கொஞ்சமாக ஆட்கள் அனுப்பப்படுவதும், அவர்களில் பலர் கொல்லப்படுவதுமாக இருந்ததால் நிரந்தரமாக ஒரு வைசிராயை மூன்று வருட காலத்திற்கு இந்தியாவுக்கு அனுப்புவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி முதல் வைசிராயாக அனுப்பப்பட்டவரே டி-அல்மைடா. இவர் 1500 பேர் கொண்ட ஒரு பெரும் கப்பற்படையுடன் இந்தியா வந்து சேர்ந்தார்.

ஒரு பெரிய கடற்படையை உருவாக்கினால் அன்றி இந்தியாவில் தம் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியாது என்று எண்ணி ''கடல் வலிமையை உடையவர்களாக இருக்கும் வரை நீங்கள் இந்தியாவை உங்களுடையதாக வைத்துக்கொள்ளலாம். கடற்படை வலிமை இல்லாவிட்டால் கடற்கரையிலுள்ள ஒரு கோட்டை கூட உங்களுடையதாக இருக்காது'' என்று போர்ச்சுக்கீஸிய அரசருக்குக் கடிதம் எழுதினார். எனவே அரசு 'நீல நீர்க்கொள்கை' (Blue water policy)யை வகுத்து கடலாதிக்கத்தைப் பெருக்க முயற்சித்தது. அல்மைடா காலத்தில் அராபிய வாணிகர்களின் கொட்டம் அடக்கப்பட்டது.

ஆல்போன்ஸா-டி-அல்புகர்க்: (Alfonso-de-Albuquerque, 1509-1515)

1509 நவம்பர் 5-ல் அல்புகர்க் இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீஸிய வைசிராயாகப் பதவியேற்றார். இவர் பீஜப்பூர் சுல்தானுடன் போரிட்டு கோவா முழுவதுமாக பிடித்தார். அதை இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீஸியரின் தலைநகராக்கினார். 1515 ஜூலை 25-ல் மலாக்காவைத் தாக்கினார். அது பலன் அளிக்கவில்லை. ஆகஸ்டில் மறுபடியும் அதைத்தாக்கி கைப்பற்றினார். 1512-ல் கோவாவிற்கு அருகிலுள்ள 'பெனஸ்ட்ரீம்' என்ற கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். 1513-ல் ஏடனைக் கைப்பற்றினார். பெர்சியாவுடன் ராஜதந்திர உறவு கொண்டார். தனது சமயோசித புத்தியினால் பாரசீகவளைகுடாவிலுள்ள ஓர்மஸ் (Ormuz) தீவு மீது போர்ச்சுக்கீஸிய மேலாண்மையை நிலைநாட்டினர். கீழ்க்கண்ட குறிப்புகளை மனதில் கொண்டவராகப் பணியாற்றினார் என்று ஸ்டீபன் என்பவர் கூறுகிறார்.

1. வியாபாரத்திற்கான முக்கிய இடங்களைக் கைப்பற்றி நேரடியாக ஆள வேண்டும்.

2. கலப்பு திருமணத்தை ஊக்குவித்து பல மாவட்டங்களில் போர்ச்சுக்கீஸிய குடியேற்றத்தை அமைக்க வேண்டும்.

3. அப்படிக் குடியேற்றப் பகுதிகளை ஏற்படுத்த முடியாத இடங்களில் பாதுகாப்புக் கோட்டைகளைக் கட்ட வேண்டும்.

4. இந்திய வியாபாரிகளை போர்ச்சுக்கீஸிய வியாபாரிகட்கு வரி கொடுக்க வைக்கவேண்டும்.

7. ஸ்பெயினுடன் போர்ச்சுக்கல் இணைப்பு:

1580-ல் ஸ்பானிய அரசர் இரண்டாம் பிலிப் போர்ச்சுக்கல் மீ படையெடுத்து அதனை ஸ்பெயினுடன் இணைத்துக்கொண்டார். அ முதல் இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீஸியரின் வாணிபம் வீழ்ச்சியடைந்த காரணம் ஸ்பானியர்கள் தங்கள் நாட்டின் நலனையே பெரிதாகக் கரு வந்தார்கள். போர்ச்சுக்கல் நாட்டின் நலனை கவனிக்கவில்லை. தலைந லிஸ்பன் அதன் பெருமையை இழந்தது போர்ச்சுக்கீஸியர்கட்கு அதிர் யளித்தது. இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீஸிய குடியேற்றங்களைக் கவனிப்ப கென்று அனுப்பப்பட்ட ஸ்பானிய அலுவலர்கள் திறமையற்றவர்க அவர்கள் தங்கள் நாட்டின் நலனுக்காக போர்ச்சுக்கீஸியரை புற கணித்தனர்.

8. பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் வருகை:

1602-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு டச்சுக்காரர்களும், ஆங்கிலேயர்களும் இந்தியாவுடன் வியாபாரத் தொடர்பு கொண்டு இந்தியாவில் பல வாணி ஸ்தலங்களை ஏற்படுத்தினர். 1664-ல் கால்பர்ட் என்ற பிரெஞ்சு மந்திரியின் உதவியால் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் இந்தியாவில் தங்கள் வியாபா ஸ்தலங்களை நிறுவினர். இவர்களோடு வியாபாரத்தில் போட்டி யிட் தங்கள் ஆதிக்கத்தை போர்ச்சுக்கீசியரால் நிலைநாட்ட முடியாது போயிற்

9. பம்பாய் இழக்கப்படுதல்:

1634-ம் ஆண்டு சூரத்திலிருந்து ஆங்கிலப் பண்டக சாலையின் கவர்னரான மெதால்டு என்பவருக்கும் கோவாவிலிருந்த போர்ச்சுக்கீஸிய வைசிராயுக்குமிடையே ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இந்த நட்புறவின் காரணமாக போர்ச்சுக்கீஸிய இளவரசியான காதரீன் என்பவளை இங்கி லாந்து அரசர் இரண்டாம் சார்லஸ் மணந்துகொண்டார். காதரீனுக்கு பம்பாய் சீதன மாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு இந்தியாவின் மேற்கு கடற்கரையில் முக்கியத் துறைமுகத்தை இழந்தது போர்ச்சுக்கல்.

10. சுதேச அரசர்களின் எதிர்ப்பு:

இறுதியாக, இந்திய சுதேச அரசர்களின் எதிர்ப்பு போர்ச்சுக்கீஸி யரின் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது. கள்ளிக்கோட்டை, பீஜப்பூர், குஜராத், கர் நாடகம், மகாராஷ்டிரம் ஆகிய நாடுகளின் அரசர்கள் ஒன்றுபட்டு போர்ச் சுக்கீஸியரை ஒழிக்கத் திட்டமிட்டனர். வலிமைமிக்க இந்த அரசுகளை எதிர்த்து நிற்க போர்ச்சுக்கீஸியர்களால் முடியவில்லை.

இவ்வாறு இந்தியாவுடன் கடல் வாணிபத்தில் முதன்முதலில் கலந்து கொண்ட போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் 1961 வரை இந்தியாவுடன் தொடர்பு கொண்டனர். இந்தியாவில் ஒரு பேரரசை ஏற்படுத்த முடியாமல் போயிற்று. கடைசியாக இந்தியப் பிரதமர் நேருவின் சமதானக் கொள்கைக்கு ஒரு சோதனையாகவே காணப்பட்டனர். சுமுகமாக அவர்களை இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பிவிட எடுத்த முயற்சி தோல்வியடைந்து போரில் முடிந்தது. 1961 டிசம்பர் 18-ல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரே நாள் போரில் கோவா, டையு, டாமன் ஆகிய எஞ்சியிருந்த போர்ச்சுக்கீஸிய பகுதிகள் இந்திய யூனியனுடன் இணைக்கப்பட்டன. 1962 ஜனவரி 12-ல் முறையான இணைப்பு நடைபெற்றது. சுமார் 480 ஆண்டு காலமாக இந்தியாவோடு போர்ச்சுக்கீஸியர்கள் தொடர்பு கொண்டு இந்திய வாணிப வளர்ச்சியிலும், கலை, கல்வி, பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலும் பங்கெடுத்துக்கொண்டனர்.

2. டச்சுக்காரர்கள் (The Dutch)

ஐரோப்பாவில் ஹாலந்து நாட்டுக்காரர்களே டச்சுக்காரர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். கிழ்த் திசையில் சுதந்திரமாக வியாபாரம் செய்து வந்த போர்ச்சுக்கீஸியர்களுக்கு எதிர்ப்பு முதன்முதலாக டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து வந்தது. ஸ்பெயின் நாட்டிடமிருந்து அதிக உயிர் சேதத்துடன் விடுதலை அடைந்த டச்சுக்காரர்கள் தங்களுடைய வியாபாரத்தை சுதந்திரமாக விரிவாக்க விழைந்தார்கள். டச்சுப் பாராளுமன்றம் 1602, மார்ச் 20-ல் 'நெதர்லாந்தின் ஐக்கிய கிழக்கிந்திய வாணிகக் குழு'விற்கு கிழக்கில் 21 ஆண்டுகளுக்கு வாணிபம் செய்வதற்கு சாசனம் ஒன்றை அளித்தது. அந்தசாசனம் போரிடுதல், சமாதானம் செய்தல், நாடுகளைப் பிடித்தல், கோட்டைகளைக் கட்டுதல் ஆகியவைகளைச் செய்வதற்கு கம்பெனிக்கு அதிகாரம் அளித்தது. அந்தக் கம்பெனி ஏராளமான பணத்தை பெற்றிருந்தது மின்றி அரசரோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தது.

ஆரம்பகாலத்தில் டச்சுக்காரர்கள் வாசனைத் திரவிய வியாபாரத்திலும், மலேயாவில் ஆதிக்கம் கொள்ளவுமே விரும்பினார்கள். போர்ச்சுக்கீஸியரின் நிலைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தாக்கி கைப்பற்றினார்கள். 1619-ல் ஜகார்த்தா, 1623-ல் மலேயாவிலுள்ள அம்பாயினா, 1641-ல் மலாக்கா ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றினார்கள். டச்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் கூர்ஜரம், சோழமண்டலக் கடற்கரை, வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய இடங்களிலும், கங்கைச் சமவெளியில் நெடுந்தூரத்திலும் சென்று தங்கள் பண்டக சாலைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். இந்தியாவில் அவர்கள் ஏற்படுத்திய பண்டகசாலைகள் வருமாறு.

1) மசூலிப்பட்டினம் (1606) 2) புலிகாட் (1601) 3) சூரத் (1615) ... காரைக்கால் (1645) 5) சின்சூரா (1653) 6) காஸிம்பஜார் (1658) 7) பாரா... (1658) 8) பாலாசூர் (1658) 9) கொச்சி (1663)

வாசனைப் பொருட்களோடு மட்டுமில்லாது கச்சாப் பொரு... களையும் வாங்கி வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பினர். பட்டுத்துணி... வெடியுப்பு, அரிசி, கஞ்சா, கருநீலம் ஆகிய பொருட்களை ஏற்றுமதி செ... தார்கள். இந்திய வாணிபத்தில் பெருமளவு அக்கறை கொண்டிருந்த... அச்சமயத்தில் ஐரோப்பாவிற்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையே க... போட்டி நிலவியது. அப்போட்டி 1759 வரை நீடித்தது. நாளடைவில் டச்... காரர்கள் ஆங்கிலேயருடன் போட்டியிட முடியாமல் ஒதுங்கி... கொண்டனர்.

இந்தியாவில் டச்சுக்காரர்களின் தோல்விக்கான காரணங்கள்:

மலேயாவில் தங்களது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிக் கொண்... டச்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் தோல்வியடைந்தார்கள். அவர்கள் ஆதிக்... அழிந்தது. அதற்கான காரணங்கள் வருமாறு:

1. ''டச்சுக்காரர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட சில ஐரோப்பிய... போர்களின் விளைவாக இந்தியாவில் அவர்களுடைய அதிகாரம் இட... குள்ளாகியது'' என்று P.E. ராபர்ட்ஸ் கூறுகிறார். ஐரோப்பாவில் பிரெஞ்... காரர்களுடன் போரிட வேண்டியதாயிற்று. 14-ம் லூயியின் விரோத ம... பான்மையால் அடிக்கடி போர் ஏற்பட்டது. இதனால் டச்சுப்படையி... பலமும், வளமும் குறைந்தன.

2. 15-ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்தில் டச்சுக்காரர்கள் இங்கில... துடன் தொடர்ந்து போர்புரிய வேண்டியதிருந்தது. 1652 முதல் 1654, 16... முதல் 1667, 1672 முதல் 1674 ஆகிய காலங்களில் போர் நடந்தது. இது டச்... காரர்களால் தாங்க முடியவில்லை. மேலும் இங்கிலாந்தின் அரசர் 2-... சார்லசும், பிரதமர் கிராம்வெலும் டச்சுக்காரர்களின் வியாபாரத் தனி... தன்மையை உடைக்க சபதம் எடுத்து செயல்பட்டனர்.

3. 1647க்குப் பிறகு ஹாலந்து நாடு இங்கிலாந்துடன் நட்புற... கொண்டிருந்ததால் இந்தியாவில் டச்சுக்காரர்கள் தங்கள் பழைய பகை... வளர்ச்சியை ஆங்கில வணிகர்களிடம் காட்ட இயலவில்லை.

4. தனது தாய்நாட்டின் மோசமான பொருளாதார நிலை காரணம... வும் இந்தியாவில் இருந்த டச்சு கிழக்கிந்தியக் கூட்டுக் குழு பல கஷ்ட... களை அடைந்தது.

5. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக டச்சுக்காரர்களின் கீழ்நாட்டு ஆட்சி 'வாணிகம்' ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டதாகும். வாணிகத் துறையில் வெற்றியடைந்திருந்த டச்சுக் கம்பெனி மக்களுக்கு நலன்தரும் ஆட்சி அமைக்கவேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. எனவே 'குடியேற்ற ஆட்சி முறையில்' அது தோல்வியடைந்தது.

6. இவை தவிர, 18-ம் நூற்றாண்டில் டச்சுக் கடற்படை வலிமை இழந்து காணப்பட்டது. எனவே அது இந்தியாவில் நல்ல முறையில் செயலாற்ற முடியவில்லை. அதேநேரம் தென்னிந்தியாவில் டியுப்ளேயின் முயற்சியால் பிரெஞ்சுக்காரர் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தனர். அவர்களுடன் போட்டியிட இயலாமல் டச்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் வீழ்ச்சியடைந்தனர்.

இந்தியாவில் டென்மார்க்: Danes in India

மற்ற ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவில் வியாபாரம் செய்ததைக் கண்ட டென்மார்க் வணிகர்களும் இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்ய விரும்பினார்கள். அவர்கள் இந்தியா வந்து தஞ்சாவூர் அருகில் உள்ள 'தரங்கம் பாடி' (Tranquebar) என்ற இடத்தில் வியாபார ஸ்தலத்தை ஏற்படுத்தினர். 1676-ல் ஷெராம்பூரைக் கைப்பற்றினர். ஆனால் அவர்களால் நிலையாக இந்தியா வில் காலூன்ற முடியவில்லை. இறுதியாக 1845-ல் தங்கள் பகுதிகளை ஆங்கிலேயர்களுக்கு விற்றுவிட்டார்கள்.

3. இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்கள்

(ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி)

போர்ச்சுக்கல், ஹாலந்து டென்மார்க் போன்ற ஐரோப்பிய நாட்டினர் இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்து பொருளீட்டுவதைக் கண்ட ஆங்கிலேயர்களும் இந்தியாவுடன் வாணிபம் செய்து பொருளீட்ட ஆர்வம் கொண்டனர். 1588-ம் ஆண்டு ஸ்பானிய ஆர்மடாவை (உடைக்க முடியாத கப்பற்படை) தோற்கடித்த நிகழ்ச்சி ஆங்கிலேயர்களுக்கு எல்லாத் துறைகளிலும் ஊக்கத்தையும் துணிவையும் கொடுத்தது. மில்டன்ஹால், ரால்ப் பிட்ச் போன்றோர் இந்தியாவின் செல்வத்தைப் பற்றிக்கொடுத்த குறிப்புகளும், கிழக்கிந்தியப் பயணம் பற்றிய டச்சுக்காரர்களின் வெளியீடுகளும் ஆங்கிலேயர்களின் மனதில் இந்தியாவுடன் வாணிபம் செய்யும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. எனவே 1599-ல் மேயோ பிரபுவின் தலைமையில் லண்டன் வணிகர்கள் ஒன்று கூடி 'கிழக்கில் வாணிபம் செய்யும் உரிமையைத் தரும்படி எலிசபெத் அரசியிடம் முறையிட்டனர். அதைப் பரிசீலித்த அரசி 1600-டிசம்பர் 31-ம் தேதி கிழக்கில் வியாபாரம் செய்யும் உரிமையை கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குக் கொடுக்கும் ஒரு பட்டயத்தை வழங்கினார். 1609-ல்

முதலாம் ஜேம்ஸ் மன்னர் அந்தப் பட்டயத்தை நிரந்தரமாக்கி ஆணை பிறப்பித்தார். அதன்படி கம்பெனி வியாபார உரிமைக்கு கால வரையறை இல்லை. ஆனால் மூன்றுவருட முன் அறிவிப்பின் பேரில் அனுமதி மறுக்கப்பட வழி செய்யப்பட்டிருந்தது. அதன்படி அந்த வணிகர்கள் கம்பெனி தனித்தனியாக இந்திய பிரயாணங்களை மேற்கொண்டது.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் வியாபார ஸ்தலங்களை ஏற் படுத்துதல்:

1. சூரத் (Surat)

1608-ல் தான் இந்தியாவில் பண்டகசாலைகளை ஏற்படுத்துவதற்கான முதல் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. கேப்டன் ஹாக்கின்ஸ் என்பவரை கம்பெனி இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. 1609-ல் அவர் இந்தியா வந்து சேர்ந்தார். பண்டக சாலைகளை அமைக்க அனுப்பப்பட்ட முதல் ஆங்கிலேயர் இவரே! இவர் முகலாயப் பேரரசர் ஜஹாங்கீரின் சபைக்கு வந்த போது அவரால் அன்புடன் வரவேற்கப்பட்டார். சூரத்தில் ஒரு வாணிகக் கிடங்கு அமைக்க அனுமதியும் கொடுத்தார். ஆனால் போர்ச்சுக்கீஸியர்களின் பகைமையினாலும், சூரத் வணிகர்களின் எதிர்ப்பினாலும் கொடுக்கப்பட்ட அனுமதி பின்னர் மறுக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு மலேயாவில் டச்சுக்காரர்களின் எதிர்ப்பினாலும், இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீஸியர்களின் எதிர்ப்பினாலும் கம்பெனிக்கு சொல்ல முடியாத துன்பங்கள் ஏற்பட்டது. மேலும் கம்பெனிக்கு கொடுத்த வாணிக தவி உரிமை பற்றி இங்கிலாந்திலேயே எதிர்ப்பும், பொறாமையும் காணப்பட்டது. இருந்த போதிலும் கம்பனி தொடர்ந்து வாணிபத்தை மேற்கொண்டது. 1612-ல் பிரிட்டிஷ் தளபதி பெஸ்ட் (Best) என்பவர் போர்ச்சுக்கீஸியர்களை சூரத்திற்கருகிலுள்ள ஸ்வாலி (Swally) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார். இதனால் போர்ச்சுக்கீஸியர்களின் கௌரவம் பாதிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயரின் புகழ் உயர்ந்தது. இதன் விளைவாக ஜஹாங்கீர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு சூரத்தில் நிரந்தரமாக ஓர் பண்டகசாலையை அமைக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

2. சர் தாமஸ் ரோ (Sir Thomas Roe): 1615 - '19

முகலாயப் பேரரசர் ஜஹாங்கீருடன் பேசி வாணிப உரிமைகளைப் பெறும் பொருட்டு அரசர் முதலாம் ஜேம்ஸ் சர் தாமஸ்ரோ என்பவரைஜகாங்கீரின் அரசரவைக்கு தூதராக அனுப்பினார். அவர் 1615-ல் இந்தியா வந்து சேர்ந்தார். ரோ எடுப்பான தோற்றமுடையவர்; சிறந்த

ராஜதந்திரி. இவர் போர்ச்சுக்கீஸிய சதிகளை முறியடித்து இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் புகழை உயர்த்தினார். வணிக் உடன்பாடு ஒன்று ஏற்படாவிட்டாலும், பல உரிமைகளைப் பெற்றார். 1619-ல், அவர் இந்தியாவை விட்டு செல்லும் முன்பாக, புரோச், ஆக்ரா, அகமதாபாத் ஆகிய இடங்களில் ஆங்கிலேயர்கள் பண்டக சாலைகளை ஏற்படுத்தினர். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் களுக்குச் சரியான கொள்கையை வகுத்துக் கொடுத்தவர் ரோ!

3. பம்பாய் (Bombay):

இங்கிலாந்து அரசரான இரண்டாம் சார்லஸ் போர்ச்சுக்கீஸிய இளவரசியான காதரீனைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் பம்பாய் அவருக்கு சீதனமாகக் கிடைத்தது. அதை அவர் ஆண்டிற்கு 10 பவுண்ட் வாடகைக்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குக் கொடுத்தார். படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்த பம்பாய் மேற்குக் கரையிலேயே முதல் தரமான துறை முகமாகவும் ஆங்கிலேயரின் குடியேற்றமாகவும் திகழ்ந்தது.

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் போர்ச்சுக்கீஸிய எதிர்ப்பைச் சமாளித்து விட்டாலும் மலேயாவில் டச்சு எதிர்ப்பு அதிகமாக இருந்தது. 1611-ல் இருவருக்குமிடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டாலும் அது செயல்பட முடிய வில்லை. அம்பாயினா அருகிலுள்ள போலோரன் துறைமுகத்திலிருந்து ஆங்கிலேயர்களைக் கட்டாயமாக வெளியேற்றினார்கள். 1623-ல் ஒரு டச்சு அதிகாரி அம்பாயினாவிலிருந்த ஒரு ஏஜண்டு உட்பட பல ஆங்கிலேயர் களையும், ஜப்பானிய வீரர்களையும் பிடித்து கொலை செய்தார். இந்த 'அம்பாயினா படுகொலை'யினால் ஆங்கிலேயர்கட்கும் டச்சுக்காரர்களுக் கும் பெரும் விரோதம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அது ஆங்கிலேயர்களுக்கு 'தீமையிலும் ஒரு நன்மையாகவே' (Blessing in disguise) இருந்தது. இதனால் மலேயாவை விட்டு இந்தியாவின் மீது ஆங்கிலேயர் அதிக கவனம் செலுத்த முற்பட்டனர்.

4. மசூலிப்பட்டிணம் (Masulipattinam):

இந்தியாவின் தென்கிழக்குக் கடற்கரையில் கோல்கொண்டா அரசின் முக்கியத் துறைமுகமான மசூலிப்பட்டிணத்தில் 1611-ல் ஆங்கி லேயர் ஒரு பண்டக சாலையை நிறுவினர். ஆனால் டச்சுக்காரர்களின் எதிர்ப் பினால் அது சிறந்து விளங்கவில்லை. 1632-ல் கோல்கொண்டா அரசர் 'பொன்னிறமுடைய அரசு கட்டளை'யை வெளியிட்டார். அதன்படி ஆங்கி லேயர் ஆண்டிற்கு ஐநூறு பகோடா மதிப்புள்ள வரியைக்கட்டி, கோல் கொண்டா அரசுக்குச் சொந்தமான துறைமுகங்களில் இலவசமாக வாணிபம் செய்யும் உரிமையைப் பெற்றனர்.

5. சென்னை (Chennai):

மசூலிப்பட்டிணத்தில் தொடர்ந்து தொல்லை இருந்து வந்ததால் ஆங்கிலேயர் அதற்கு அருகிலுள்ள சென்னைக்குப் போக விரும்பினார்கள். விஜயநகரப் பேரரசின் பிரதிநிதியான சந்திரகிரி அரசரிடமிருந்து 1639-ல் பிரான்சிஸ்டே என்பவர் சென்னையைக் குத்தகைக்கு எடுத்தார். அங்கு 'செயிண்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை'யைக் கட்டினார். அதனைச் சுற்றி சென்னை நகரம் உருவானது. விரைவிலேயே அது ஆங்கிலேயருக்கு மிக வசதியான துறைமுக நகரமானது. ஆங்கிலேயரின் தலைமையிடம் மசூலிப்பட்டிணத் திலிருந்து ஜார்ஜ் கோட்டைக்கு மாறியது. 1633-ல் ஹரிஹர்பூரிலும், பாலா சூரிலும் பண்டகசாலை அமைக்கப்பட்டது.

6. வங்காளத்தில் பண்டகசாலை (Bengal):

1633லிருந்து 1663-ம் வருடம் வரை வங்காளத்தில் ஆங்கிலப் பண்டக சாலைகள் முகலாயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வளர்ந்து வந்தன. 1633-ல் ஒரிசாவிலிருந்த முகலாய கவர்னர் ஹரிகர்பூர், பாலாசூர் ஆகிய இடங்களில் பண்டகசாலைக்களை நிறுவ ஆங்கிலேயர்களுக்கு அனுமதியளித்தார். ஆனால் சூஜா (ஷாஜகானின் இரண்டாவது மகன்) பின்காலத்தில் 1651-ல் வங்காளத்தின் உட்பகுதியில் வாணிபம் செய்யும் உரிமை பெற்றனர். 1651-ல் ஹூக்ளியில் வாணிபஸ்தலம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. பின்னர் வந்த முகலாய கவர்னர் மிர்ஜும்லா (1658-63) காலத்தில் கம்பனி வாணிபம் பல விதிகளில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. 1663-ல் வங்காள கவர்னராக நியமிக்கப்பட்ட செயிங்டகானின் காலத்தில் காசிம்பஜார், பாலசூர், பாட்னா, ராஜ்மகால், டாக்கா ஆகிய இடங்களில் ஆங்கிலப் பண்டகசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன.

கம்பெனியும் முகலாயர்களும்:

17-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப்பகுதியில் கம்பெனியின் கொள்கை மாறியது. சர்தாமஸ்ரோவின் சமாதானக் கொள்கை மறையத் தொடங்கியது. இந்தியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பம் காரணமாக, நாட்டைப் பிடித்து தனக்கென ஒரு மதிப்பை உண்டாக்கிக்கொள்ள கம்பெனி நினைத்தது. மராட்டிய தலைவர் சிவாஜி இரண்டு முறை சூரத்தைத் தாக்கினார். எனவே வலிமையுள்ள ஔரங்கசீப்பிடமிருந்துகூட தாங்கள் பாதுகாப்பு பெற முடியாது என நினைத்தார்கள். மேலும் வங்காளத்தின் கவர்னர் செயிஸ்டகான் ஓயாது தொல்லை கொடுத்து வந்தார். எனவே சண்டை யிட்டுதான் தங்கள் வணிக ஸ்தலங்களை காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு ஆங்கிலேயர்கள் வந்தார்கள். இந்த நிலையில் சுங்கவரி சம்பந்தமாக ஔரங்கசீப்புடன் தகராறு ஆரம்பமானது.

வங்காளக் கடற்கரையிலிருந்து நதி மார்க்கமாக உள்நாட்டிற்குச் சென்று வியாபாரப் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு வரும்போது பல இடங்களில் கம்பெனி சுங்கவரி கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. 1651-ல் வங்காள சுபேதாராக இருந்த சூஜாவுக்கு 3000 ரூபாய் வருட குத்தகையாக கொடுத்து தடையில்லா வியாபாரம் செய்ய அனுமதி பெற்றது கம்பெனி. இதனை வைத்தும், ஔரங்கசீப் ஏற்கனவே அளித்தி ருந்த சலுகைகளை வைத்தும் கம்பெனி எல்லா அரசு வரிகளையும் கொடுக் காமல் ஏமாற்றி வந்தது. ஆனால் 1663-ல் வங்காள கவர்னராக இருந்த செயிஸ்டகான் ஆங்கில வணிகர்களை மற்ற வணிகர்களைப் போலவே வரி கொடுக்க கட்டாயப்படுத்தினார். இது போரில் முடிந்தது.

1686 அக்டோபரில் ஆங்கிலேயர்கள் ஹுக்ளியைத் தாக்கினர். எனவே ஔரங்கசீப் எல்லா ஆங்கில பண்டகசாலைகளையும் தாக்க உத்தரவிட்டார். ஹுக்ளியில் ஆங்கிலேயர் முறியடிக்கப்பட்டு வங்காளத்தை விட்டே விரட்டப்பட்டனர். ஆனால் பம்பாய் கவர்னர் ஜாண்சைல்ட் என்பவர் பல முகலாயக் கப்பல்களைப் பிடித்து காப்டன்களைக் கைது செய்து செங்கடலுக்கு அனுப்பினார். ஔரங்கசீப் சூரத்தைக் கைப்பற்றினார். கோபம் கொண்டு பம்பாயை முற்றுகையிட்டார். ஔரங்கசீப்பும் ஆங்கிலேயரின் கடல் வலிமையை ஒப்புக்கொண்டார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு பொது மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டது. திரும்பவும் தங்கள் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தனர் ஆங்கிலேயர்கள்.

சுதானுதி, காளிகட்டம், கோவிந்தப்பூர்:

இவ்விதம் ஔரங்கசீப்புடன் சமாதானம் ஏற்பட்ட பிறகு 1690-ல் காசிம்பஜார் பண்டகசாலையின் தலைவரான ஜாப்சர்நாக் என்பவர் சுதானுதியில் ஆங்கிலப் பண்டகசாலை ஒன்றை அமைத்தார். இவ்விதம் 'எதிர்கால பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் தலைநகருக் கான அடிக்கல்' நாட்டப்பட்டது. செயிஸ்டகானுக்குப் பின் வந்தவரான 'இப்ராகிம்கான்' ஆங்கிலேயர் கொடுக்கும் 3000 ரூபாய்க்கு சமமாக அவர் கள் சுங்கவரி கொடுப்பதிலிருந்து விலக்கு அளிக்கும் சாசனம் ஒன்றை 1691 பிப்ரவரியில் அளித்தார். 1696-ல் பர்துவான் மாவட்டத்திலிருந்து சோபாசிங் என்ற ஜமீன்தார் செய்த புரட்சியை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு தங்கள் பண்டக சாலைகளைச் சுற்றிக் கோட்டைகளைக் கட்டினர் ஆங்கிலேயர்.

1969-ல் சுதானுதி, காளிகட்டம், கோவிந்தப்பூர் ஆகிய கிராமங்களில் வரிவசூலித்துக் கொள்ளும் உரிமை ஆங்கிலேயர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த மூன்று இடங்களும் சேர்ந்துதான் பின்னர் கல்கத்தா என்று அழைக்கப்பட்டது. 1700-ல் அந்த இடத்திலிருந்த கோட்டைக்கு 'வில்லியம்

கோட்டை' என்று பெயரிடப்பட்டது. சர் சார்லஸ் அயர் என்பவர் கோட்டையின் முதல் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இக்கோட்டை வங்காளத்திலுள்ள வாணிபஸ்தலங்களின் பாதுகாப்பிடமாக அமைந்தது. பம்பாயையும் சென்னையையும் அது நிர்வகித்தது. இவ்வாறு சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் சுற்றுப் புறங்களிலிருந்த இடங்கள் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி வசமாயின. அங்கிருந்த இந்திய மக்கள் ஆங்கில சட்டதிட்டங்க ளுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்தனர். சில இடங்களில் கம்பெனியார் ஜமீன்தார்கள் என்ற முறையில் இந்திய மக்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தினர்.

புதிய கம்பெனி:

ஆங்கில அரசர்களின் ஆதரவில் வளர்ந்த கம்பெனிக்கு இங்கிலாந்தில் பொறாமையால் பல பகைவர்கள் தோன்றினார்கள். 1688-ல் கம்பெனிக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டது. ஏனெனில் 'இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்ய ஆங்கில நாட்டின் எல்லா மக்களுக்கும் சமஉரிமை உண்டு' என்று பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. 1698-ல் 'பொதுச் சங்கம்' ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு இந்தியாவுடன் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தது. 'ஆங்கில வணிகர்கள் கம்பெனி ஒன்றும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1708-ல் கொடால்பின் பிரபு (Earh of Godolphin) கொடுத்த தீர்ப்பினால் இந்த இரண்டு கம்பெனிகளும் ஒன்றாக இணைந்து 'கிழக்கிந்தியத் தீவுகளோடு வாணிபம் செய்யும் இங்கிலாந்து வர்த்தகர்கள் கூட்டுக் கம்பெனி' என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த கம்பெனி தான் ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி என்று அழைக்கப்பட்டு 1857 சிப்பாய் கலகம் வரை இந்தியாவில் செயல்பட்டு வந்தது.

பேரரசர் பருக்ஷயரும், ஆங்கிலக் கம்பெனியும்:

1707-ல் ஔரங்கசீப் இறந்தபின் ஏற்பட்ட குழப்பமான நிலையில் தங்கள் பண்டகசாலைகளைச் சுற்றி பாதுகாப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டனர் ஆங்கிலேயர். அப்போது வங்காளத்தின் முதலாவது சுதந்திரமான நவாபாக இருந்த மூர்ஷித் கூலிகான் (Murshid Qulikhan) என்பவர் ஆங்கிலேயர் செய்து வந்த லாபகரமான வியாபாரத்தைக் கண்டு பொறாமை கொண்டனர். எனவே 1713-ல் ஆங்கிலேயர்கள் பெற்றிருந்த சலுகைகளை ரத்து செய்து மற்ற வணிகர்களைப் போலவே அவர்களும் வரிசெலுத்த வேண்டும் என்றார்.

இந்த சூழ்நிலையில் முகலாய 'இந்தியா முழுவதிலும் உரிமைகள் பெறும் பொருட்டும், கல்கத்தாவைச் சுற்றிலுமுள்ள சில கிராமங்களைப் பெறும் பொருட்டும் முகலாய சபைக்கு கம்பெனி, ஜான் சர்மன் (John

Surman) என்பவர் தலைமையில் தூதுக்குழு ஒன்றை கம்பெனி அனுப்பி
இது கம்பெனி வரலாற்றில் ஓர் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். அக்குழு
ஒருவரான வில்லியம் ஹாமில்டன் என்பவர் அறுவைசிகிச்சையில் பெ
நிபுணர். இவர் பேரரசர் பரூக்ஷயருக்கு இருந்த ஒரு கொடிய நோ
தீர்த்தார். இதனால் ஆனந்தம் கொண்ட பேரரசர் பல சலுகைகள் நிறை
மூன்று ஓர் சாசனங்களை 1717 ஜுலை மாதம் (Imperial farmen
ஆங்கிலேயர்களுக்கு வழங்கினார். அதன்படி,

a) ஆங்கிலேயர் ஆண்டொன்றுக்கு 3000 ரூபாய் செலுத்திவிட்
எவ்வித சுங்கவரியுமில்லாமல் வங்காளத்தில் வியாபாரம் செய்யலாம். சு
வரி செலுத்தாமல் வியாபாரம் செய்ய கொடுத்த பெர்மிட் 'தஸ்தக்' (Dasta
என்று அழைக்கப்படுகிறது.

b) கல்கத்தா, சென்னை ஆகிய இடங்களைச் சுற்றியுள்ள ப
கிராமங்கள் கிடைத்தது.

c) ஹைதராபாத் மாநிலம் முழுவதிலும் ஆங்கிலேயர்கட்கு வ
விலக்கு அளிக்கப்பட்டது.

d) சூரத்தில் இதுவரை செலுத்தி வந்த வரிகளை இனி ஆங்கிலே
செலுத்தவேண்டியதில்லை. அதற்கு ஈடாக வருடத்திற்கு 10,000 ரூபா
செலுத்தினால் போதும்.

e) கம்பெனி ஊழியர்கள் இந்தியாவில் எங்கு வேண்டுமானாலு
தங்கிக் கொள்ளலாம்.

f) பம்பாய் நாணய சாலையில் ஆங்கிலேயர்களால் செய்யப்பட்
நாணயங்கள் முகலாயப் பேரரசு முழுவதும் செல்லுபடியாகுமாறு செய்ய
பட்டது.

பேரரசர் பரூக்ஷயர் வழங்கிய இந்த சாசனம் 'கம்பெனியி
மகாசாசனம்' என்று ஓர்ம் (Orme) என்பவரால் கூறப்பட்டது மிகவு
பொருத்தமே!

கம்பெனியின் நிலையான வளர்ச்சி

பேரரசர் இந்த சாசனம் கம்பெனியின் ஆதிக்கத்தை வளர்க்
பெரிதும் உதவியது. மராட்டியருடன் போர்புரிந்தபின் சமாதான உட
படிக்கை செய்துகொண்டு பம்பாய் பகுதியில் நிலையான வாணிபத்
வளர்த்தனர். சென்னை கவர்னர் தாமஸ்பிட் 1708-ல் ஐந்து கிராமங்களை
சேர்த்தார். வங்காளத்தில் கல்கத்தா சிறந்து விளங்கியது. இவ்வா
கம்பெனி தனது வியாபாரத்தையும், அதிகாரத்தையும் உறுதியாகவு
நிலையாகவும் வளர்த்து வந்தது.

4. பிரெஞ்சு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

இந்தியாவிற்கு வந்த ஐரோப்பியர்களில் கடைசியாக வந்தவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆவர். 1604-ம் வருடத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு வர பல முயற்சிகள் எடுத்தாலும் அது வெற்றியடையவில்லை. 1664-ல் 14-ம் லூயி மன்னரின் காலத்தில் மந்திரி கால்பர்ட்டின் முயற்சியினால்தான் 'பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி' நிறுவப்பட்டது. இக்கம்பெனி அரசாங்கத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டாலும் வளர்ச்சியடையவில்லை.

இந்தியாவில் பிரெஞ்சு பண்டகசாலை:

இந்தியாவில் முதலாவது பிரெஞ்சு பண்டகசாலை 1668-ல் கரோன் என்பவரால் சூரத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1672-ல் சாந்தோம் பிடிக்கப் பட்டது. 1669-ல் மசூலிப்பட்டிணத்திலும், சந்திரநாகூர் என்ற இடத்திலும் பண்டகசாலைகளை அமைத்தனர். 1672-ல் கரோன் திரும்ப அழைத்துக் கொள்ளப்பட்டு மார்டின் என்பவர் அனுப்பப்பட்டார். அவர் பீஜப்பூர் சுல்தானான ஷெர்கான் லோடியிடமிருந்து பாண்டிச்சேரியைப் பெற்றார். பிரெஞ்சு அரசிடமிருந்து போதுமான ஆதரவு கிடைக்காவிட்டாலும், தன்னுடைய திறமையால் பாண்டிச்சேரியை பிரெஞ்சுக்காரரின் தலைமை யிடமாக்கினார். மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் மாஹியும், கிழக்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் காரைக்காலும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வசமாயின. சந்திரநாகூர், பாலசூர், காஸிம்பஜார், போன்ற இடங்களில் பண்டகசாலை களை ஏற்படுத்தினர். 1735-ல் டூமா என்பவர் இந்தியாவிலிருந்து பிரெஞ்சு நாணயத்தை வெளியிட டெல்லி அரசிடம் அனுமதி பெற்றார். 1740 முதல் ஆங்கில வியாபாரக் கம்பெனிக்கும் பிரெஞ்சு வியாபாரக் கம்பெனிக்கு மிடையே இந்தியாவில் போர் ஏற்பட்டது. இதற்கு கர்நாடகப் போர்கள் என்று பெயர். கர்நாடகப் போர்களின் இறுதியில் இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் ஆதிக்கம் முடிவடைந்தது.

2. கர்நாடகப் போர்கள்

(CARNATIC WARS)

கிழக்குக் கடற்கரைக்கும் அதனைச் சார்ந்த பின்னிலத்திற்கு ஐரோப்பியர் கர்நாடகம் என்று பெயரிட்டு அழைத்தார்கள். இந்தப் பகு களில் ஆங்கிலேயர்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் பல வாணிப ஸ்தலங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். தங்கள் வாணிப வளர்ச்சியை விரும்பிய இரு ருமே கர்நாடக சுதேச அரசர்களின் நட்பை நாடினர். இதனால் சுதேச அரச களின் அரசியலிலும், போர்களிலும் தலையிட வேண்டியதாயிற்று. அப் டித் தலையிட்டதின் விளைவாக பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும், ஆங்கிலே யர்களுக்கும் இடையே போர் ஏற்பட்டது. ஐரோப்பாவில் இந்த இருநா களுக்குமிடையே போரோ அல்லது சமாதான உறவோ ஏற்பட்டால் அ இந்தியாவிலும் பிரதிபலித்தது. இப்போர்கள் சென்னை மற்றும் பாண்டி சேரியைச் சார்ந்த பகுதிகளில் நடைபெற்றதால் அவை கர்நாடகப் போர்க என்று அழைக்கப்பட்டன. மொத்தம் நடைபெற்ற மூன்று போர்களின் முடிவில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். இந்தியாவி ஆட்சி செலுத்த பிரெஞ்சுக்காரர்களைவிட ஆங்கிலேயர்களே தகுதியுடை வர்கள் என்பது தெளிவாகியது. கர்நாடகப் போர்கள் இந்திய வரலாற்றி புகழ்பெற்றவையாகும்.

முதல் கர்நாடகப் போர் (1746-48)

கர்நாடக அரசியல் நிலை:

18-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் முகலாயப் பேரரசு தென்னிந் யாவில் தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை இழந்தது. அச்சமயத்தில் கர்நாடக தக்காண கவர்னரின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந்தது. 1724-ல் தக்காண கவர் ராக (சுபேதார்) இருந்த ஆசப்ஷா டில்லியின் பிடியிலிருந்து தன்னை வி படுத்திக் கொண்டு சுதந்திர அரசனாகப் பிரகடனம் செய்து கொண்டார் அப்போது கர்நாடகம் தக்காண கவர்னரின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருந் வந்தது. கர்நாடகத்தின் தலைநகர் ஆர்க்காடு. ஆர்க்காட்டைத் தலைநகராக கொண்டு கர்நாடகம் 'நவாப்' என்ற ஆட்சித் தலைவரால் ஆளப்பட் வந்தது. அப்போது ஆர்க்காட்டு நவாபாக இருந்தவர் அன்வாருத்தீன் என் வராவார். சுதந்திரமாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட ஆசப்ஷ ஆர்க்காட்டு நவாப் தனக்கு பணிந்து நடக்க வேண்டும் என்று கூறியதா அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இவை தவிர வாரிசுரிமை போராட்டமும் மராட்டியர்களின் படையெடுப்பும் தெற்கே ஆங்கிலேயர்களும், பிரெஞ்சு காரர்களும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த சாதகமாக இருந்தது. இச்சூழ் நிலையில் தான் முதலாவது கர்நாடகப் போர் நடைபெற்றது.

காரணங்கள்:

1. ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் (1740-'48):

முதல் கர்நாடகப் போரைப் பொறுத்த அளவில், இது ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப்போரின் பிரதிபலிப்பேயாகும். 1740-ம் ஆண்டில் ஆஸ்திரிய பேரரசர் ஆறாம் சார்லஸ் இறந்தவுடன் பிரஷ்யாவின் அரசரான மகாபிரடரிக் 'பேரரசரின் தனிக் கட்டளையை' மீறி ஆஸ்திரிய அரசியான மரியதரசாவு டன் போர் தொடுத்தார். இப்போரில் இங்கிலாந்து ஆஸ்திரியாவுக்கு ஆதர வாகவும், பிரான்ஸ் பிரஷ்யா பக்கமும் நின்று போர் புரிந்தன. இப்போர் சுமார் எட்டு ஆண்டு காலம் நீடித்தது. இப்போர் இந்தியாவில் இரு கம்பெனிகளுக்கிடையேயும் பகைமையை வளர்த்தது. ஒருவரை ஒருவர் தூற்த நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இது குறித்து பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த வால்டர் என்பவர் "நமது நாட்டில் முதலாவது வெடித்த பீரங்கிக் குண்டு அமெரிக்காவிலும் ஆசியாவிலுமிருந்த குண்டுகளுக்கெல் லாம் தீ வைத்தது" என்று கூறினார்.

2. வியாபாரப் போட்டி:

இந்தியாவில் இங்கிலாந்தும் பிரான்ஸ்நாடும் ஒருவரை ஒருவர் வென்று வியாபாரத்தை விருத்தியடையச் செய்ய நினைத்தன. இந்தியாவில் இருந்த இரண்டு நாடுகளின் கம்பெனி அதிகாரிகள் சமாதானமாக செல்ல நினைத்தாலும் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளிலிருந்த மேலதிகாரி கள் இதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. கம்பெனி நிர்வாகிகள் இந்த சூழ்நிலை யைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிவு செய்தனர்.

3. கர்நாடக நவாபின் சூழ்ச்சி:

கர்நாடக நவாபின் நடுநிலையும், அரசியல் தந்திரமும் போருக்குக் காரணமானது. அவர் இரு சாராரையும் இந்தியாவில் போரிட்டு தமது நாட் டின் அமைதியைக் குலைத்து விடாதபடி கேட்டுக் கொண்டார். ஆனாலும் தந்திரமாக பிரான்சுடன் மறைமுக உறவு வைத்துக் கொண்டார்.

4. டியூப்ளே:

1742-ல் டியூப்ளே பாண்டிச்சேரியின் கவர்னரானார். அவர் கர்நாடக அரசியல் நிலையை கூர்ந்து கவனித்து வந்தார். பிரெஞ்சு நாட்டின் பெருமை யை இந்தியாவில் நிறுவி புகழ்பெற வேண்டுமென்று நினைத்தார். ஆங்கி லேயரை அடியோடு விரட்டி விட்டு பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தை பரப்ப நினைத் தார். இந்திய அரசுகள் வேரற்ற மரங்களாக பாழ்பட்டு விழும் நிலையில் இருப்பதைப் பயன்படுத்தி, புதிய பொலிவுடன் பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தை ஏற்

படுத்த நினைத்தார். ஆனாலும் இவர் ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் இந்தியாவில் பரவுவதை விரும்பவில்லை. போர் ஆரம்பித்தது.

போரின் போக்கு:

ஆங்கில அரசாங்கம் பர்னட் (Burnett) என்பவரின் கீழ் ஒரு கப்பற்படையை பிரெஞ்சுக் கடற்படையைக் கைப்பற்றவும், பாண்டிச்சேரியை எதிர்ப்பதில் சென்னைக்கு உதவவும் அனுப்பியது. பிரெஞ்சுக் கவர்னர் டியூப்ளே கர்நாடக நவாபின் உதவியை நாடினார். அன்வாருத்தீனும் தன்னுடைய ஆட்சிப் பகுதியில் ஒருவர் மற்றவரைத் தாக்கக் கூடாது என்று அறிக்கையிட்டார். எனவே பர்னட் பாண்டிச்சேரியைத் தாக்காமல் திரும்பச் சென்று விட்டார்.

இவ்வாறிருக்க, தன்னிடத்தில் போதிய படை இல்லாததால் மொரிஷியஸ் தீவின் பிரெஞ்சு கவர்னரான லாபர்தோனேயின் (Labourdonnais) உதவியை நாடினார் டியூப்ளே. அவர் எட்டு கப்பல்களுடன் வந்து சென்னையை முற்றுகையிட்டார். இப்போது ஆங்கிலேயர் அன்வாருத்தீனின் உதவியை நாடவே, அன்வாருத்தீன் இந்த சென்னை முற்றுகையை எதிர்த்தார். ஆனால் டியூப்ளே தனது ராஜதந்திரத்தினால் அவரை சமாதானப்படுத்த முயன்றார். நவாபிடம் ஒப்படைப்பதற்காகவே தாம் சென்னையைக் கைப்பற்றுவதாகக் கூறி 1742-ல் சென்னையை முற்றுகையிட்டு கைப்பற்றினார். இந்த வெற்றியைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் டியூப்ளேக்கும், லாபர்தோ னேக்கும் கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டு அதன் விளைவாக லாபர்தோனே பிரான்ஸ் சென்றுவிட்டார்.

செயின்ட்தோம் போர்: 1746 (அடையாறு போர்):

தன் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் தன்னை அவமதித்த டியூப்ளேயிடம் அன்வாருத்தீன் கோபம் கொண்டார். உடனடியாக, கைப்பற்றிய சென்னையை விட்டுவிடுமாறு ஆணையிட்டார். டியூப்ளே மறுத்து விட்டார். எனவே தனது மகன் மாபூஸ்கான் தலைமையில் 10,000 வீரர்கள் அடங்கிய ஒரு படையை அனுப்பி, சென்னையை முற்றுகையிட்டார். பிரெஞ்சுப் படையோ 1000 படைவீரர்களை மட்டும் பெற்றிருந்தது. அடையாறுக்கு அருகிலுள்ள சான்தோமில் போர் ஏற்பட்டது. திறமையும், நல்ல பயிற்சியும் பெற்ற பிரெஞ்சுப்படை நவாபின் படைகளை மிக எளிதில் தோற்கடித்தது.

சென்னையைக் கைப்பற்றியபின் செயின்ட் டேவிட் கோட்டையைக் கைப்பற்ற முற்றுகையிட்டார் டியூப்ளே. முற்றுகை பதினெட்டு மாதங்கள் நீடித்தது பயனில்லை. அதேநேரம் பாண்டிச்சேரியைக் கைப் பற்ற

பாஸ்காவென் (Boscawan) என்ற ஆங்கில தளபதி தலைமையில் ஒரு கப்பற்படை வந்தது. பாண்டிச்சேரி முற்றுகையிடப்பட்டாலும் படையில் போர் திறமையில்லாததால் பாண்டிச்சேரியைப் பிடிக்க முடியவில்லை; இதற்கிடையில் ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் 1648-ல் ஏலாசாப்பேல் உடன்படிக்கைப்படி முடிவடைந்தது. அதன்படி சென்னை மீண்டும் ஆங்கிலேயர்களுக்கே கிடைத்தது.

முதல் கர்நாடகப் போரின் விளைவுகள்:

1. சென்னை ஆங்கிலேயர்கட்கு கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், பிரெஞ்சுக்காரர்களின் புகழும் பெருமையும் உயர்ந்தது. வியாபாரப் போட்டியில் பிரெஞ்சுக்காரரின் செல்வாக்கு பெருகி வியாபாரம் பெருகியது.

2. பிரெஞ்சுக்காரரின் கடல் வலிமையை இந்தியர் புகழலாயினர்.

3. இப்போரினால், 'போரிடுவதில் முகமதியரே சிறந்தவர்கள்' என்ற கருத்து மாற்றப்பட்டுவிட்டது. நவாப் அடைந்த தோல்வி அவர் ஆற்றலின்மையை வெளிப்படுத்தின. இந்திய தரைப்படையினால் மாத்திரம் ஐரோப்பியரை வெல்லமுடியாது என்பதைக் காட்டியது. போரில் வெற்றி பெற திரளான வீரர்களைவிட மேலான கட்டுப்பாடும், நவீன போர் ஆயுதங்களும் தேவை என்பதை உணர்த்தியது.

4. கடற்படையின் சிறப்பை யாவரும் உணரத் தொடங்கினர்.

5. டியூப்ளே தமது வாக்கைக் காப்பாற்றாததால், பிரான்ஸ் இந்திய அரசர்களின் நம்பிக்கையை இழக்க வேண்டியதாயிற்று. நவாபின் ஆதரவு இனி ஆங்கிலேயர்களுக்கே என்பது தெளிவாகியது.

6. அன்வாருத்தீனைத் தோல்வியுறச் செய்த நிகழ்ச்சி டியூப்ளேயின் மனதில் ஆழமான முத்திரையைப் பதித்து, புதிய வழியில் ஏராளமான வெற்றிபெறும் வாய்ப்புகளை எடுத்துக்காட்டியது.

இரண்டாவது கர்நாடகப் போர் (1748 - 54)

இரண்டாவது கர்நாடகப்போர் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் பிரச்சனைகளில் இரு கம்பெனிகளும் தலையிட்டன. முதல் கர்நாடகப் போரில் சென்னை அருகே நடந்த போரில் அன்வாருத்தீனைத் தோல்வி யுறச் செய்த நிகழ்ச்சி டியூப்ளேக்கு ஏராளமான வெற்றிகளைப் பெறும் வாய்ப்பை அளித்தது. அதிர்ஷ்டம் அவர் பக்கத்தில் இருந்தது. அது அவர் முன் ஓர் அரிய சந்தர்ப்பத்தை அமைத்து அவரது கொள்கையைச் செயலில் காட்டும்படி செய்தது.

போருக்கான காரணங்கள்:

1. தக்காண கவர்னரான நிஜாம் உல்முல்க் (ஆசப்ஷா) 1748-ல் இறந்தார். அவர் மறைவுக்குப்பின் அவரது இரண்டாம் மகனான நாஸர்ஜங் நிஜாமானார். ஆனால் நிஜாம் உல்முல்க்கின் பேரனான முஸபர்ஜங் அப்பதவி தமக்கே உரியது என்று போட்டியிட்டார். எனவே இருவருக்கு மிடையே அரியணைப்போட்டி ஏற்பட்டது. இச்சமயத்தில் பிரெஞ்சுக் காரர்கள் முஸபர்ஜங்கிற்கு உதவ முன் வந்தனர்.

2. 1741-ல் மராட்டியர்களால் கைது செய்யப்பட்டு ஏழு ஆண்டுகள் கழித்து சந்தாசாகிப் விடுதலை பெற்றார். டியூப்ளே இதற்காக மராட்டியர் களுக்கு ஏழு லட்ச ரூபாய் பணயப் பணம் கொடுத்தார். சந்தாசாகிப், ஆர்காட்டு நவாபான அன்வாருத்தீனைத் தொலைத்துக்கட்டிவிட்டு தானே ஆர்காட்டு நவாபாக விரும்பினார். அதற்காக டியூப்ளேயின் உதவியை நாடினார்.

3. டியூப்ளே இரு வழிகளில் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்ட விரும்பினார். தக்காணத்தில் முஸபர்ஜங்கை நிஜாமாக்குவது, ஆர்க்காட்டில் அன்வாருத்தீனை பதவியிறக்கிவிட்டு சந்தாசாகிப்பை நவாபாக்குவது ஆகியவையாகும். இப்படிச் செய்தால் அந்த இருவரும் பிரான்சுக்கு நன்றி யுள்ளவரர்களாக இருப்பர் என்றும், பிரான்சின் வியாபாரம் இந்தியாவில் வளர இது வழி வகுக்கும் என்றும் டியூப்ளே எண்ணினார். ஆங்கிலேயர் களை இந்தியாவிலிருந்து விரட்ட இது பெரிதும் உதவும் என்று கனவு கண்டார்.

4. எனவே 1749-ல் சந்தாசாகிப், டியூப்ளே, முஸபர்ஜங் ஆகிய மூவரும் ஆங்கிலேயர்கட்கு எதிராக ஓர் ரகசிய உடன்பாட்டை செய்தனர். கூட்டுப்படை ஒன்றையும் அமைத்தனர். இந்த ஏற்பாட்டை கேள்விப்பட்ட ஆங்கிலேயர்கள் நாஸர்ஜங்கிற்கும், அன்வார் உத்தீனுக்கும் உதவ முன்வந்தனர்.

போரின் போக்கு (Course of the war):

சந்தாசாகிப், முஸபர்ஜங், டியூப்ளே ஆகியோரின் கூட்டுப்படைகள் ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றச் சென்றன. வழியில் தென்ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள வேலூர்க்கருகில் உள்ள ஆம்பூர் (Ambur) என்ற இடத்தில் 1749 ஆகஸ்ட் 3-ம் தேதி நடைபெற்ற போரில் அன்வாருத்தீனின் படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. அன்வாருத்தீன் போரில் கொல்லப்பட்டார். அவருடைய மகனான முகமதுஅலி திருச்சிக்கு ஓடிவிட்டார். அவரை விரட்டிக்கொண்டு ஒரு பிரெஞ்சுப் படை தொடர்ந்து சென்றது. பிரான்சின்

இந்த வெற்றி தங்களுக்கு ஆபத்து என்பதை அறிந்தனர் ஆங்கிலேயர். ஆனால் அவர்களிடம் டியூப்ளேயின் ஆற்றல் இல்லை. ஆனாலும் திருச்சிக்கு ஓடிய முகமது அலிக்கு உதவியாக ஒரு படையை அனுப்பினர்.

இதற்கிடையில் சந்தாசாகிப் தஞ்சாவூரை முற்றுகையிட்டு மூன்று மாதங்களாக அங்கு தனது நேரத்தை வீணடித்துக் கொண்டிருந்தார். அதே நேரம் நாசிர்ஜங் ஒரு பெரும் படையுடன் கர்நாடகத்திலுள் நுழைந்தார். முஸபர்ஜங் கைதியானார். நாசிர்ஜங் ஆர்க்காட்டில் தங்கியிருந்த போது அவருக்கெதிராக கடப்பை, கர்னூல், சாவனூர் ஆகிய இடங்களிலுள்ள நவாபுகளைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டார். பிரெஞ்சுத் தளபதி புஸ்ஸி (Bussy) செஞ்சிக் கோட்டையைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டார். அதனை மீட்க முயன்ற நாசிர்ஜங் கொல்லப்பட்டார். கைதியாக இருந்த முசபர்ஜங் விடுதலை செய்யப்பட்டு பிரெஞ்சு ஆதரவில் அரியணையைப் பெற்றார்.

இவ்வாறு டியூப்ளேயின் ஆதரவாளர்களான முசபர்ஜங்கும், சந்தா சாகிபும் முறையே தக்காண கவர்னராகவும் (ஐதராபாத் நிஜாமாக), ஆர்க்காடு நவாபாகவும் பதவியேற்றனர். நன்றியுள்ள நிஜாம் முஸபர்ஜங் கிருஷ்ணநதிக்கு தெற்கிலுள்ள வடசர்க்கார் பகுதிகளையும், பாண்டிச் சேரிக்கு அருகிலுள்ள பல இடங்களையும், மசூலிப்பட்டிணம் உட்பட ஒரிசா கடற்கரையில் பல பகுதிகளையும் டியூப்ளேக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்தார். பிரெஞ்சுக் கம்பெனிக்கு ரொக்கப்பரிசும் கொடுத்தார். 10,000 ரூபாய் வருமானம் உள்ள வழுவாதலூர் ஜாகீரைத் (Valudavur) தானமாக வழங்கினார். புஸ்ஸியின் தலைமையில் ஹைதராபாத்தை நிஜாமின் கீழ் விட்டு வைத்தார் டியூப்ளே. டியூப்ளேயின் நண்பர்கட்கு இவையெல்லாம் அற்புதச் செயல்களாகவே' பட்டது.

டியூப்ளேயின் இந்த வெற்றி இறுதியானதாக்கச் செய்ய வேண்டுமானால் திருச்சிக் கோட்டையில் தஞ்சம் புகுந்த முகமது அலியுடன் டியூப்ளே ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் மிக சாதுரியமாக ஆங்கிலேயர் தடுத்து வந்தனர். டேவிட் கோட்டையின் புதிய கவர்னரான சாண்டர்ஸ் பிரான்சுக்கு நிஜாமினால் கொடுக்கப்பட்ட இடங்களை அது அனுபவிக்கக்கூடாது என்றார். முகமது அலிக்கு உதவும் நோக்கத்துடன் பிரெஞ்சுக்காரர்களிடம் ஆலோசனை நடத்துவது போல் காலம் கடத்தி னார். அதே நேரம் தஞ்சை, மைசூர், மராட்டிய மன்னர்களுடன் சேர்த்து கூட்டு ஒன்றை உருவாக்கினார்.

ஆர்க்காட்டு முற்றுகை: 1751

இந்த நேரத்தில்தான் இந்திய அரசியல் சதுரங்க ஆட்டத்தில் புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. அச்சமயத்தில் ஆங்கிலக் கம்பெனியில் எழுத்தராகச்

டியூப்ளேயும் இரண்டாவது கர்நாடகப் போரும்:

(இரண்டாவது கர்நாடகப் போரில் டியூப்ளே பங்கு பற்றிய செ[illegible] களை முந்தய பக்கங்களில் படித்து இந்ததலைப்பில் எழுதிக் கொள்ளவு[illegible]

டியூப்ளேயின் இறுதிக்காலம்:

இரண்டாவது கர்நாடகப் போரின் இறுதியில் டியூப்ளே தனது [illegible] நாட்டிற்கு திரும்ப அழைத்துக் கொள்ளப்பட்டார். தாய்நாடு திரும்[illegible] டியூப்ளே மிகவும் துயருற்றார். அவரது வாழ்க்கை இருளிலும், தரித்திர[illegible] லும், தனிமையிலும் கழிந்தது. ஏழையாக பெருந்துயரத்திற்குள்[illegible] டியூப்ளே 1763 நவம்பரில் இறந்தார். இறப்பதற்கு மூன்று நாட்களு[illegible] முன்பு அவர் எழுதியது: ''நான் என்னுடைய இளமை, வாய்ப்புகள், [illegible] வாழ்க்கை முழுவதையுமே தியாகம் செய்தேன். என் பணிகள் யாவற்[illegible] யும் கட்டுக் கதைகள் ஆக்கிவிட்டனர். மானிட சமூகத்தில் இழிந்தவ[illegible] மதிக்கப்படுகிறேன். என்னிடமிருந்த சிறிய அளவு செல்வத்தை[illegible] அபகரித்துக் கொண்டனர்''.

இந்திய அரசியலில் இணையற்ற வீரத்துடன் அருஞ்செயல் ஆற்[illegible] புகழ்பெற்றுத் தமக்கும், நம் நாட்டுக்கும் சிறப்பைத் தேடித்[illegible] டியூப்ளேயின் முடிவு அத்தகையதாயிற்று. ''இந்தியர்களைக்கொண்[illegible] இந்தியாவை வெல்லும் நயத்தைத் தொடங்கியவர் டியூப்ளே'' என்[illegible] மெக்காலேயின் கருத்து.

டியூப்ளேயின் தோல்விக்கான காரணங்கள்:

1751-ம் ஆண்டு டியூப்ளே புகழின் உச்சியிலிருந்தார். ஆன[illegible] அவரது சிறப்புகள் *1752*-ம் ஆண்டிலிருந்து இறங்கு முகமாயிற்று. அ[illegible] அடைந்த தோல்விக்கு அவரது கொள்கையிலும், தன்மையிலும் கா[illegible] பட்ட குறைபாடுகளே காரணமாகும். அவைகள் பின்வருமாறு;

a) டியூப்ளேயின் கொள்கைகளை பிரெஞ்சு அரசாங்கம் புரி[illegible] கொள்ளவில்லை. எனவே அவரது கொள்கையிலுள்ள திறமை[illegible] பாராட்டாமலும், தேவையான உதவிகளை அவருக்கு உரிய நேரத்[illegible] அனுப்பாமல் இருந்ததுமே அவரது தோல்விக்கு முக்கியமான காரண[illegible] கும். இதற்கு டியூப்ளேதான் பொறுப்பாளி. ஏனெனில் டியூப்ளே த[illegible] கொள்கைகளை அரசுக்கு விளக்கவில்லை. மேலதிகாரிகளுடன் நெருங்[illegible] தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளத் தவறிவிட்டார். தனது பொருளாதார நெ[illegible] கடிகள் பற்றியும் தாம் அடைந்த தோல்விகளைப் பற்றியும் அவர்களுக்[illegible] தெரிவிக்கவில்லை. எனவேதான் பிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து வந்த ஆணை[illegible] டியூப்ளேயின் கொள்கைக்கு முன்னுக்குப்பின் முரணாக இருந்தன.

b) தனது நிலையைக் கடந்த அளவுக்குப் பேராசையை பெருக்[illegible] [illegible] வியாபார விருத்தியைக் குறித்தே எண்ணிய அவர் கம்பெனியின் [illegible]ருக்கடியை அறியார். ஏனெனில் பிரெஞ்சுக் கம்பெனி, இங்கிலாந்து [illegible]ந்தியக் கம்பெனியைப் போல தனிக்குழுவாக இல்லாமல், பிரான்ஸ் [illegible] பரந்த அரசியல் கொள்கைகள் மீது எழுப்பப்பட்டது ஆகும். [illegible] பிரெஞ்சு அரசுக்கு இருந்த பணமுடைகள் நேரடியாக கம்பெனி [illegible]பாதித்தன. இதனை டியூப்ளே உணரவில்லை.

c) தக்காணமும், கர்நாடகமும் செழிப்பற்ற இடங்களாகும். தக் [illegible]தில் டியூப்ளேயின் திட்டங்கள் அதிக செலவிற்கு வழிவகுத்தன.

d) டியூப்ளே அதிக ஆசைப்பட்டு தனது படையைத் தக்காணத்தி[illegible] கர்நாடகத்திலும் பிரித்து வைத்தது மாபெரும் தவறு ஆகும். பிரெஞ் [illegible] படைத்தலைவர் புஸ்ஸி ஐதராபாத்தில் இருந்ததால் கர்நாடகத்தில் [illegible]வுக்குச் சமமான ஆற்றல் மிக்க படைத்தளபதி இல்லாமல் போய் [illegible]து.

e) தக்காணத்திலுள்ள முகலாயப் பகுதிகளுக்கு கவர்னராக இருக்க [illegible]ளே சம்மதித்ததே தவறு ஆகும்.

f) இந்தியாவில் பிரான்சுக்கும், பிரிட்டனுக்கும் ஏற்பட்ட போட்டி [illegible]கைமையும், ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் அந்த நாடுகளுக் [illegible]யே காணப்பட்ட உறவின் அடிப்படையில் அமைந்தவை என்பதை [illegible]ளே அறியவில்லை.

g) தனது திட்டங்களை மறைக்காமல் வெளிப்படையாக அறிவித்து [illegible]ததால் அரசியலில் அதிகமான பயிற்சி இல்லாதவர் கூட அதன் [illegible]ளவுகளை உணர்ந்து தற்காப்புக்கான முன்னேற்பாடுகளைச் செய்ய [illegible]யும். ஏனெனில் டியூப்ளே பயிற்சி பெற்ற ஒரு படைத்தலைவர் [illegible]லை. அவர் ஓர் அரசியல்வாதியாவார். படைகளைப் போரில் ஈடுபடுத் [illegible] ஆற்றல் அற்றவர்.

h) டியூப்ளேயின் குணங்களில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளும் [illegible]து தோல்விக்குக் காரணமாகும். தன்னடக்கம் இவரிடம் கிடையாது. [illegible]கு கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளிடம் சாமர்த்தியமாகப் பழகி வேலை [illegible]காமல் அடிக்கடி சண்டையிடுவார். ஒற்றுமை கிடையாது. பின்னால் [illegible]கப்போகும் காரியங்களை முன் ஆலோசிக்கும் ஆற்றல் அற்றவராக [illegible]தார். தான் நினைத்தது சரி என்று நினைத்ததால் ஏராளமான பகைவர் [illegible]ச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்.

எனவே 'அருஞ் செயலாற்றிய பெரியார் வரிசையில் அவருக் இடமில்லை'. டியூப்ளே தவறிழைத்த போதிலும், இறுதியில் வீழ் யடைந்த போதிலும் பிரிட்டிஷ் இந்திய வரலாற்றின் முன்னுரைப் பகு யில் அவருக்கு சிறப்பானதோர் இடமுண்டு என்பதில் ஐயமில்லை!

மூன்றாம் கர்நாடகப் போர் (1756-63)

காரணங்கள்:

1. டியூப்ளேக்குப் பின்வந்த கோதயூ கர்நாடகத்தில் அமைதி கொள்கையைப் பின்பற்றினார். ஆங்கிலேயர்களுடன் தற்காலிக உட பாடு ஒன்றைச் செய்து கொண்டார். ஆனால் இந்த அமைதி ஐரோப்பாவி ஆரம்பித்த ஏழாண்டுப் போரினால் குலைக்கப்பட்டது.

2. ஐரோப்பாவில் ஏழாண்டுப் போர் ஆரம்பித்துவிட்டாலும் இ யாவிலிருந்த ஆங்கிலேயர்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் விருப்பமின்றி போரில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். தஞ்சாவூரைக் கைப்பற்ற பிரெஞ்சு அதிக கள் முயன்றனர்.

3. வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்கட்குச் சொந்தமாக இருந்த சந் நாகூரை கிளைவும், வாட்சனும் கைப்பற்றினர். இது போருக்கு முக்கி காரணம் ஆகும்.

4. பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு உதவியாக தாய் நாட்டிலிருந்து பு உதவிகள் கிடைத்தன. கவுன்ட்டிலாலி (Coun-de-Lally) என்பவர் இந்தி வில் போரை நடத்துவதற்காக அனுப்பப்பட்டார். சிவில் ராணுவ சம்ப மான அதிகாரங்கள் இவரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. டி ஆச் (d'Ach என்பவரின் கீழ் ஓர் கப்பற்படையும் அனுப்பப்பட்டது. லாலியின் நோக் ஆங்கிலேயரை இந்தியாவிலிருந்து விரட்டுவதேயாகும்.

போரின்போக்கு:

லாலி சுறுசுறுப்பாக தனது பணியைத் துவங்கினார். 1758 மே தேதி செயின்ட் டேவிட் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். தனது பணமு யைத் தீர்க்க தஞ்சாவூரைத் தாக்கினார். ஆனால் உணவு மற்றும் வெடிம பற்றாக் குறையால் முற்றுகை கைவிடப்பட்டது. இதனால் அவரது பு குறைந் தது. போகாக் (Pocock) என்பவரின் தலைமையில் ஒரு ஆங்கி கப்பற் படை வங்காளத்திலிருந்து கர்நாடகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது.

லாலி தனது அடுத்த செயலாக சென்னையைக் கைப்பற்ற முய செய்தார். 1758 டிசம்பர் 14-ம் தேதி முற்றுகை ஆரம்பமானது ஹைதரா இல் பிரெஞ்சுத் தளபதியாக இருந்த புஸ்ஸி என்பவரையும் தனது உத

அழைத்தார். புஸ்ஸி ஐதராபாத்தை விட்டு வெளியேறியவுடன் அப்போது நிஜாமாக இருந்த ஜலபத்ஜங் பிரெஞ்சுக்காரர்களிடம் வைத்த நம்பிக்கையை இழந்து ஆங்கிலேயருடன் அமைதி உடன்பாடு செய்து கொண்டார். அதன்படி வடசர்க்கார் பகுதிகளை ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கொடுத்தார். உடனே வங்காளத்திலிருந்த கிளைவ் காவல்போர்டு என்ற படைத்தலைவரை அனுப்பி வடசர்க்கார் பகுதியிலிருந்த பிரெஞ்சுக்காரை வெளியேற்றினார்.

பிரெஞ்சுக் கப்பற்படைத் தளபதியான டி ஆச் ஆங்கிலக் கப்பற் படைத் தளபதியான போகாக்கிடம் மூன்று முறை தோற்று இந்தியாவை விட்டே ஓடிவிட்டார். 1760 ஜனவரி 22-ல் சர் அயர்கூட் என்ற தளபதியால் லாலி 'வந்தவாசி' என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். புஸ்ஸி கைதியா னார். 1760-ல் பாண்டிச்சேரி, செஞ்சி, மாஹி, காரைக்கால் ஆகிய பகுதிகள் மட்டுமே பிரெஞ்சுக்காரர் வசமிருந்தன.

பாண்டிச்சேரி வீழ்ச்சி:

நம்பிக்கையற்ற இறுதியான முடிவுக்குத் தள்ளப்பட்ட லாலி, பிரெஞ்சுக்காரர்களின் நிலையை உயர்த்த எண்ணி மைசூர் அரசனான ஹைதர் அலியுடன் ஓர் நட்பு உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டார். அதன்படி பிரெஞ்சுக்காரருக்கு உதவியாக ஒரு சிறுபடையை அனுப்பினார் ஹைதர் அலி. ஆனால் அந்தப்படை ஆங்கிலேயருக்கு முன் நிற்கமுடியா மல் மைசூருக்கே திரும்பிவிட்டது. பாண்டிச்சேரி ஆங்கிலேயர்களால் 1760 மே மாதம் தரைவழியாகவும், கடல் வழியாகவும் முற்றுகையிடப்பட்டது. படையைப் பராமரிப்பதற்கான பணம் லாலியிடம் இல்லை. இறுதியில் 1761 ஜனவரி 16-ல் பாண்டிச்சேரி பணிந்தது. நிபந்தனையில்லாமல் சரணடைந்தது.

பாண்டிச்சேரி ஆங்கிலேயப் படைகளால் சூறையிடப்பட்டது. 'ஒரு காலத்தில் அழகும் செழுமையும் கொண்டு விளங்கிய இந்த நகரம், ஒரு சில மாதங்களுக்குள் ஒரு கூரையைப் பார்க்க இயலாத அளவுக்கு அழிக் கப்பட்டது' என்று ஓர்ம் (Orme) என்பவர் வருத்தத்துடன் கூறுகிறார். 1761 ஏப்ரலுக்குள் செஞ்சியும், மாஹியும் வீழ்ந்தன. பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு இந்தியாவில் ஒரு இடம் கூட இல்லாது போய்விட்டது. ஐரோப்பாவில் 1763-ல் ஏழாண்டுப் போரை முடித்த பாரிசு உடன்படிக்கைப்படி மூன்றா வது கர்நாடகப்போர் முடிவடைந்தது.

போரின் விளைவுகள்:

1. இப்போரின் விளைவாக பிரெஞ்சு ஆதிக்க வளர்ச்சி இந்தியா வில் அடியோடு அழிந்தது.

2. இந்திய சுதேச அரசர்கள் ஆங்கிலேயர் மீது நம்பிக்கை வ
முன்வந்தனர்.

3. புதுப்பேரியின் ஆக்கிரமிப்புக்கு முன்னர் பிரெஞ்சுக்காரர்
குக்க இடங்கள் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அப்பகுதி
அவர்கள் கோட்டைகள் கட்டி பாதுகாத்துக்கொள்ள உரிமை கிடை
4. வடசர்க்கார் மாவட்டங்கள் ஆங்கிலேயர் வசமாயிற்று.

5. முகமது அலியே கர்நாடக நவாப் என்பது உறுதிப்படுத்
பட்டது.

6. ஆங்கிலேயரின் செல்வாக்கும் வாணிபமும், இந்தியா மு
தப் பாலத்திற்குக் கர்நாடகத்தில் வழிவகுக்கப்பட்டது. 1757-ல் வங்
தில் நடந்த பிளாசிப் போரில் அடைந்த வெற்றியும், கர்நாடகத்தில் 17
மூன்றாம் கர்நாடகப் போரில் லாலி அடைந்த தோல்வியும், அதேபோல்
மூன்றாம் பானிபட் போரின் முடிவோடு சேர்ந்து ஆங்கிலப் பே
இந்தியாவில் ஏற்பட வழி செய்தன.

பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணங்கள்:

ஆரம்பத்தில் சிறப்பாக வளர்ந்து வந்த பிரான்ஸின் ஆதி
இந்தியாவில் நிலைபெறாமல் அதிசீக்கிரமாக வீழ்ச்சியடைந்தது. பாண்
சேரியில் மாத்திரமே அதன் ஆதிக்கம் நிலைநாட்டப்பட்டது. பாண்டிச்
என்பது மாஹி, ஏனாம், காரைக்கால் ஆகிய பகுதிகளை உள்ளடக்கி
ஆகும். இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்ட பின்னரும் இ
பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தின் கீழேயே இருந்தன. 1954-ல் தான் இப்பகுதி
இந்தியாவிற்கு அளிக்கப்பட்டன. 1962 ஆகஸ்ட் 16-ல் இந்தியாவ
பகுதியாக அதிகாரப்பூர்வமாக இணைந்தது. அரசியலமைப்பின் மூல
திருத்தத்தின் மூலம் 1963-ல் மத்திய ஆட்சிப் பகுதியானது. பிரான்சின் ஆதி
வீழ்ச்சிக்கு அனேக காரணங்கள் உள்ளன.

1. ஐரோப்பாவில் இருந்த இக்கட்டான நிலை:

ஐரோப்பா முழுவதையும் தன் ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டுவர
பிரான்ஸ் நாட்டைத் தலைசிறந்த ஐரோப்பிய நாடாக்க வேண்டுமென்
ஆசை அக்கால பிரெஞ்சு அரசர்களைப் பிடித்து ஆட்டுவித்தது. இதனா
நாடு சேர்க்கும் கொள்கையில் தீவிரமாக பிரான்ஸ் ஈடுபட்டது; இக்கொ
கையால் ஐரோப்பிய அரசியல் சகதிக்குள் சிக்கித் தவித்தது. ஓயாத போ
களில் ஈடுபட்டது. எனவே பிரான்சால் இந்திய ஆதிக்கத்திற்கு அ
முக்கியத்துவம் கொடுக்கமுடியவில்லை.

2. காலக்குடியேற்ற நாடுகளில் ஆசை:

கூழுக்கும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்பதைப்போல ஐரோப்பா
வில் ஏற்பட்ட தொல்லைகளுடன் இந்தியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுக
ளில் குடியேற்றம் ஏற்படுத்தும் ஆசையும் சேர்ந்து கொண்டது. இதனால்
இந்தியாவில் ஒருமுகமாக காரியத்தைச் சாதிக்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்
விட்டது.

3. மோசமான நிதி நிலைமை:

ஆங்கில பிரெஞ்சுப் போராட்டம் இந்தியாவில் தொடங்கிய காலத்
திலேயே பிரெஞ்சுக் கம்பெனியின் நிதி நிலைமை மோசமாகவே இருந்தது.
ஆங்கிலக் கம்பெனிக்குக் கிடைத்தது போன்று பிரெஞ்சுக்கம்பெனிக்கு
வணிகப் பெருஞ்செல்வந்தரின் உதவி கிடைக்கவில்லை. மேலும் டியூப்ளே
ஆரம்பத்திலே கர்நாடகத்தில் அரசியல் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த
முனைந்தார். எனவே பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வாணிபம் செழிக்கவில்லை.
ஒரு வணிகக் குழு பேரரசை அமைக்க விரும்பினால் முதலில் அடிப்படைக்
குறிக்கோளான வாணிகத்தில் வெற்றி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால்
பிரெஞ்சுக்காரர்களோ பணவலிமை இல்லாமல் போரில் ஈடுபட்டு
விட்டனர்.

4. வலிமையற்ற பிரெஞ்சுக் கப்பற்படை:

வாணிபப் பெருக்கத்திற்கு கடலாதிக்கம் தேவை. கடலாதிக்கம்
கொள்ள வேண்டுமானால் வலிமையான கப்பற்படை அவசியம். ஆனால்
பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கோ வலிமையான கப்பற்படை இல்லை. இருந்த
படையையும், ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப்
போரில் இழந்தது. எனவே இந்தியாவின் தனது ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்து
வதற்குத் தேவையான கடற்படைபலம் இல்லாமல் போய்விட்டது. எனவே
கடற்படை வலிமை கொண்ட ஆங்கிலேயர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர் களை
எளிதில் தோற்கடித்தார்கள்.

5. தரைப்படை வலிமையின்மை:

தரைப்படையில் இரு சாராரும் ஒரே வலிமையில் இருந்தாலும்
பிரெஞ்சுப் படையின் வலிமை ஆங்கிலப்படையின் வலிமையை விட ஒரு
படி குறைவாகவே காட்சியளித்தது. அத்துடன் படைத் திட்டங்கள் சீரான
தாக இல்லை. கர்நாடகத்தில் போர் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது சிறந்த
பிரெஞ்சுப் படைத்தலைவரான புஸ்ஸி ஐதராபாத்தில் இருக்க வேண்டிய

[illegible] மேலும் அவருக்குப் பாதிக்கும் படைகளைப் [illegible] [illegible] போர்களிலும் பங்கு கொண்ட பிரெஞ்சுப் படை [illegible] [illegible] எதிர்பார்த்த அளவு உதவி கிடைக்காது. எனவே பிரெஞ்சு [illegible] திறமையாகவும், வலிமையாகவும் போரிட முடியவில்லை.

6. கம்பெனி ஆட்சி முறை அமைப்பில் காணப்பட்ட குறை[illegible]

பிரெஞ்சு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி அரசாங்கத்தின் ஒரு தனி[illegible] போல் செயல்பட்டு வந்தது. பொதுப்பங்குத் தொகையான 55 [illegible] களில் 35 லட்சம் அரசாங்கத்திலுடையது. எனவே தனியார் [illegible] ததில் காணப்படும் ஆர்வம் கம்பெனியிடத்தில் இல்லை. அரசே கம்பெனியின் நிர்வாக அங்கத்தினர்களை நியமித்தார். அரசர் பங்குதாரர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட ஈவுத்தொகையைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தது. 15 [illegible] லூயியின் அரசாங்கம் இந்திய அலுவல்களை ஒழுங்காகக் கவனிக்க வில்[லை]. மேலும் குடியேற்ற முறையை எதிர்த்த அரசியல் கட்சியும், தலைவர்[களும்] தோன்றினர். முக்கியமாக வால்டேர் மிகவும் குறை கூறினார். "[illegible] உள்ள ஒரு நெருக்கமான காப்பி, வாசனைப் பொருட்கள், [illegible] போன்றவற்றைப் பெறுவதற்காக போரிடுவதும் இரத்தம் சிந்து[வதும்] முட்டாள் தனமானது" என்ற கருத்து நிலவியது. எனவேதான் பிரெ[ஞ்சுக்] கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, அரசாங்கத்தின் முழு ஆதரவைப் பெற [முடிய]வில்லை.

7. வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயர்களின் வெற்றி:

பிளாசிப் போரே உண்மையில் இந்தியாவிலிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களின் தலைவிதியை நிர்ணயித்தது என்று கூறலாம். கர்நாடகப் போ[ர்] நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது ஆங்கிலேயர்கள் வங்காள[த்தில்] பிளாசிப் போரில் வெற்றியடைந்தார்கள். இது நெருக்கடி காலத்தில் வ[ங்கா]ளத்திலிருந்து ஆங்கிலேயர்கட்கு உதவி கிடைக்க ஏதுவாயிற்று. மீர்கா[சிம்]மிடமிருந்து பெற்ற பணம் பாண்டிச்சேரி முற்றுகைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்[டது].

"வங்காளத்தைப் பெற்று கடலாதிக்கம் செலுத்தும் ஓர் அர[சை] பாண்டிச்சேரியைத் தளமாகக் கொண்டு இந்தியப் பேரரசை ஏற்படுத்து[ம்] மகா அலெக்சாந்தர், மாவீரன் நெப்போலியன் ஆகியவர்களால் [illegible] இயலாது"

"Neither Alexander, the great nor Napoleon Bonaparte could [have] won the empire of India by starting from Pondicherry as a base and cont[end]ing with the power which held Bengal and command at the sea"

ஆங்கிலேயர்களின் வெற்றிக்கான காரணங்கள்:

1. ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இங்கிலாந்து அரசின் அனுமதியைப் பெற்ற ஒரு தனியார் குழு. இக்கம்பெனியில் இருந்த அனைவரும் தன்னலமற்ற கருத்துடன் உழைத்தனர். கம்பெனியின் வாணிபம் வளர்ச்சியும் பெருகவும் தங்களுக்கு அதிக லாபத்தைக் கொடுக்கும் என்று எண்ணி கம்பெனியின் நிர்வாகக்குழு அங்கத்தினர்களும், இதர பணியாளர்களும் தங்கள் வேலைகளில் தீவிரமாகவும் உண்மையாகவும் ஈடுபட்டனர்.

2. கம்பெனி நல்ல முறையில் இயங்கி நல்ல லாபம் அடைந்து அரசாங்கத்திற்கே கடன் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமை பெற்றிருந்தது. எனவே போதிய நிதி வசதியிருந்ததால் போரைத் திறமையாக நடத்த முடிந்தது.

3. கர்நாடகப் போர்களில் ஆங்கிலேயரின் வெற்றிக்கு அவர்களின் கடலாதிக்கம் முக்கியக் காரணமாகும். வழி நெடுகிலும் ஆங்கிலேயரின் கடற்படைகள் இருந்தன. எனவே தடையின்றி அவர்களின் படைகள் வர முடிந்தது. இந்தியக் கடற்கரையின் முக்கியத் துறைமுகங்கள் ஆங்கிலேயர் வசமிருந்தது.

4. மேலும் இந்தியாவின் வாயில் எனப்படும் பம்பாய் ஆங்கிலேயரின் கடற்படைத் தளமாக இருந்தது. அங்கிருந்து வேண்டிய இடங்களுக்கு படை அனுப்பவும், கப்பல்களை அங்கேயே பழுது பார்க்கவும் வசதி இருந்தது. உடனடி நடவடிக்கைகளுக்கு இது உதவியது. இது தவிர இந்தியாவின் முக்கோணங்களிலுள்ள சென்னை, பம்பாய், கல்கத்தா ஆகிய முக்கிய இடங்கள் ஆங்கிலேயர் வசமாயின. இதனால் ஆங்கிலேயர் ஓர் இடத்தில் தோல்வியடைந்தாலும் மற்ற இடங்களிலிருந்து போருக்கு ஆயத்தம் செய்யவும் உதவி அனுப்பவும் வாய்ப்பு இருந்தது.

5. ஆங்கிலக் கம்பெனியின் நிர்வாகக் குழுவினர் வியாபார விருத்திக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். தேவையான போது மாத்திரம் சுதேச அரசர்களின் உதவியை நாடினார்கள். ஆங்கில அரசும் கம்பெனிக்கு இடையூறு செய்யவில்லை. நாட்டின் நலனுக்கான காரியங்களைச் செய்யும் தலைவர்கள் தோன்றி குடியேற்றங்களை அமைப்பதில் உற்சாக மூட்டினர். கிழக்கே சென்ற தம் நாட்டினருக்கு துன்பம் நேராமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென உறுதியுடன் இருந்தனர்.

6. தந்திரமும், திறமையும் படைத்த தலைவர்கள் ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் பணியாற்றினர். சர் அயர்கூட், லாரன்ஸ், ஸாண்டர்ஸ், போகாக், பர்னட், பாஸ்கோவென், ராபர்ட் கிளைவ் போன்றோர் திறமைசாலிகள். போர் தந்திரம் நிறைந்தவர்கள். பிரெஞ்சுப் படைகளின் தோல்விக்கு இவர்களின் திறமையே காரணம்.

7. ஐரோப்பாவில் ஆதிக்கம் ... கழத்திலை
உயர்நிலை பெற முடியாது என்று கூறலாம். எனவே ஐரோப்பா
வலிமையாக விளங்கிய இங்கிலாந்து வலிமையற்ற நாடுகளின் மீது வெ
கண்டது.

8. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்திய அரசர்களின் ஒற்றுமை
மையும், போட்டியும் ஆங்கிலேயர் வெற்றியடைய முக்கியக் கா
மானது. இந்திய மக்களிடம் காணப்பட்ட அதிர்ப்தியும், தங்கள் ஆட்
யாளர்கள்மீது கொண்ட வெறுப்பும் ஆங்கிலேயர்களின் வெற்றிக்கு
வகுத்தது.

3. வங்காளத்தில் ஆங்கில ஆதிக்க வளர்ச்சி

(GROWTH OF BRITISH POWER IN BENGAL)

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் ஏற்படுவதற்கான அடிக்
வங்காளத்தில் ராபர்ட்கிளைவ் என்பவரால் 1757-ல் நாட்டப்பட்டது.
போது தக்காணத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த கர்நாடகப் போர்
னால் கலங்கிக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலேயர்களுக்கு வங்காள வெ
மகிழ்ச்சி தருவதாக அமைந்தது. 1757-ல் நடைபெற்ற பிளாசிப் போரிலு
1764-ல் நடைபெற்ற பக்சார் போரிலும் வெற்றி பெற்று இந்தியாவில் பிரி
டிஷ் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினர் ஆங்கிலேயர்.

வங்காளத்தின் நிலை:

தக்காணத்தைப் போலவே வங்காளமும் டில்லியிலிருந்த முகா
யப் பேரரசின் மேலதிகாரத்தைப் பெயரளவில் ஒத்துக்கொள்ளும் ஒரு சு
தாரின் கீழ் இருந்தாலும் நடைமுறையில் அவர் ஓர் சுதந்திர அரசராக
இருந்தார். அங்கு உறுதியான அரசியல் நிலை இல்லை. சதிகளும் புரட்
களும் சர்வசாதாரணம். லஞ்சமும் திறமையின்மையும் ஆட்சியை
பலவீனப்படுத்திவிட்டன. இந்நிலையில் 1740-ல் வங்காள நவாப
பதவியேற்ற அலிவர்திகான் என்பவர்தான் ஓர் வலிமையான அ
என்பதை நிருபித்தார். அடிக்கடி தாக்குதல் நடத்தி மக்களுக்குத் துன்பத்தை
கொடுத்துவந்த மராட்டியர்களுக்கு பன்னிரெண்டு லட்ச ரூபாய் கொடு

அவர்களுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டார். ஆங்கிலேயர்களுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தாலும் அவர்களை கோட்டை கட்ட அனுமதிக்கவில்லை. அலிவர்தி கான் நோயுற்று 1756-ல் ஏப்ரல் 9-ல் இறந்தார். அவருக்குப்பின் ஏற்பட்ட வாரிசுரிமைப் போட்டியை தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வங்காளத்தில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர் ஆங்கி லேயர்.

பிளாசிப் போர் (Battle of Plassey) 1757

பிளாசிப் போருக்கான காரணங்கள்:

1. 1756-ல் அலிவர்திகான் இறந்தார். அவருக்கு ஆண் பிள்ளை இல்லாத காரணத்தினால் அவரது மகளின் மகனான (பேரன்) சிராஜ் உத்தௌலா எவ்விதச் சிரமமுன்றி அரியணை ஏறினார். ஆனால் அவருக்குப் பல பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டு அதன் விளைவாக இறுதியில் பிளாசிப்போர் நடை பெற்றது.

2. ஐரோப்பாவில் ஏழாண்டுப் போர் ஏற்படுவதற்கான வழிநிலைகளைக் கண்ட ஆங்கிலேயர்கள் முன்னேற்பாடாக, வங்காளத்தில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தவும், பிரெஞ்சுக்காரர்களின் ஆக்ரமிப்பிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ளவும் தங்கள் வியாபாரக்கிடங்குகளைச் சுற்றி புதியகோட்டைகள் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள். பழைய கோட்டைகளில் பீரங்கிகளை அமைத்தனர்.

3. இதனால் அதிக கோபம்கொண்ட நவாப், தன்னுடைய அனுமதியில்லாமல் புதிய கோட்டைகள் கட்டக்கூடாது என்றும், கட்டப்பட்ட கோட்டைகளை தகர்த்தெறிய வேண்டும் என்றும் கட்டளையிட்டு கல்கத்தாவின் ஆங்கில கவர்னர் டிரேக் (Drake) என்பவருக்கு கடிதம் எழுதினார். இக்கட்டளைக்கு ஆங்கிலேயர் அடிபணிய மறுத்தனர்.

4. இதற்கிடையில் அரண்மனையில் அரச காரியங்களைக் கவனித்துவந்த ராஜவல்லவர் என்ற திவானின் மகனான கிருஷ்ணதாஸ் பணத்துடனும் தனது சுற்றத்தினருடனும் தப்பி ஓடிவிட்டார். அவருக்கு ஆங்கிலேயர் அடைக்கலம் கொடுத்தனர். அந்த குடும்பத்தினரை ஒப்படைக்கும்படி கேட்டு இரண்டு தூதர்களை கல்கத்தாவிற்கு அனுப்பினார் சிராஜ் உத்தௌலா. ஆனால் அந்த இரண்டு தூதர்களையும் அவமரியாதை செய்து திருப்பி அனுப்பிவிட்டனர் ஆங்கிலேயர். இது சிராஜ் உத்தௌலாவை வெகுண்டெழச் செய்தது.

5. சிராஜ் உத்தௌலா பதவியிலமர்ந்தபின் அவருக்கெதிராகச் சதிசெய்த அவருடைய பெரியம்மா கசிதி பீகம் (Ghasiti Begum) என்பவரை

முறியடித்து தனது பாதுகாப்பின்கீழ் வைத்தார். இவ்வாறு உள்நா சதியை போக்கிய சிராஜ் உத்தெளலாவைக் கண்டு பயந்த ஆங்கிலே தங்களின் தவறுக்கு மன்னிக்க வேண்டினர். ஆனால் கட்டிய கோட்டை இடிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். இது பற்றி டி கின் பதில் கடிதம் போருக்கு இழுப்பதாகவேயிருந்தது. அத்துடன் அ சித்தி மகனான செளகத்ஜங் (Shaukat Jung) என்பவருடன், (அவரது மகு போட்டிக்காரர்) சேர்ந்து சதித் திட்டம் தீட்ட ஆரம்பித்தனர் ஆங்கிலே எனவே ஆங்கிலேயரை அடக்கி ஒடுக்க எண்ணினார் சிராஜ் உத்தெளல

6. கல்கத்தா இருட்டறை சம்பவம் (Black Hole Tragedy): உடனடி செயலில் இறங்கினார் சிராஜ் உத்தெளலா. 1757 ஜுன் 4-ம் மூர்ஷிதாபாத்தை அடைந்து காசிம்பஜாரிலிருந்த ஆங்கிலேயரின் பண் சாலையைக் கைப்பற்றினார். ஜுன் 20-ல் கல்கத்தா சென்று வில்லி கோட்டையையும் பிடித்தார். அங்கிருந்த கவர்னர் டிரேக்கும், ஆலே னைக் குழுவினரும், முக்கிய ஆங்கிலேயர் பலரும் கோட்டையை வி வெளியேறி, கப்பலில் ஏறி தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டனர். ஆ ஹோல்வெல் மற்றும் சிலரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர்.

சிராஜ் உத்தெளலா கல்கத்தாவைக் கைப்பற்றிய நிகழ்ச்சி வரலா முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சிறைப்படுத்தப்பட்ட 146 ஆங்கிலேயர் க ஓர் இருட்டறையில் அடைத்து வைக்குமாறு சிராஜ் உத்தெளலா கூறியத சொல்லப்படுகிறது. அந்த அறையின் நீளம் 18 அடி, அகலம் 14' 10'' ஆ ஒரு நாள் இரவு முழுவதும் அடைக்கப்பட்டிருந்ததால் மறுநாள் 123 இறந்தனர். 23 பேர்தான் தப்பிப் பிழைத்தனர். அவர்களில் ஒருவர் ஹோல்வெல் (இந்த நிகழ்ச்சியே அவர் கூறியதாக வந்தது தான்) இத்த கொடுமை நடைபெறவே இல்லையென சில வரலாற்றாசிரிய கூறுகிறார்கள். இருட்டறையில் சில கைதிகள் அடைக்கப் பட்ட என்பதையும், அவர்களுள் சிலரும் காயம்பட்டவர்களும் இறந்தா என்பதையும் உண்மையென்று நம்பலாம்.

கல்கத்தா இருட்டறைச் சம்பவம் உண்மை அல்ல என்பதற்கா காரணங்கள்:

1. அக்காலத்து முகமதிய வரலாறுகளிலாவது, இந்தியக் குறிப் களிலாவது அதைப்பற்றிய செய்தி ஒன்றையும் காண்பதற்கில்லை.

2. அத்தகைய சிறிய அறையில் 146 பேர் அடைக்கப்பட்டனர் என்பது நம்பக்கூடியதாக இல்லை.

3. ஹோல்வெல் என்பவர் பொய் சொல்ல அஞ்சாதவர்.

4. மேலும் அக்காலத்திய எந்த ஆங்கிலக் குறிப்புகளும் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறவில்லை.

5. இறுதியாக, உயிரிழந்தவர்களுக்காக எவ்வித நஷ்ட ஈட்டையும் நவாபிடம் ஆங்கிலேயர் கோரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காரணங்களால் 'கல்கத்தா இருட்டறைச் சம்பவம்' என்பது ஆங்கிலேயரால் தங்கள் நலனுக்காகப் புனைந்து கூறப்பட்ட கட்டுக்கதையாகும். நோயினாலும் காயம்பட்டும் சிலர் இறந்திருக்கக் கூடும். ஆனாலும் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெறவே இல்லையென்று கூறமுடியாது. கிளைவ் சில இடங்களில் இது பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். டச்சுக்காரர்களும் சான்று பகர்கின்றனர். ஆயினும் இக்கொடுமைக்கு சிராஜ் உத்தெளலா காரணம் அல்ல என்றும் கூறப்படுகிறது.

7. கல்கத்தாவைப் பிடித்தபின் மாணிக்சந்து என்ற படைத்தலைவரிடம் கல்கத்தாவை ஒப்படைத்துவிட்டு மூர்ஷிதாபாத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார் சிராஜ் உத்தெளலா. இதற்கிடையில் மகுடப்போட்டியாளரான செளகத்ஜங், தான் வங்காளத்தின் முகலாயப் பிரதிநிதியாக இருப்பதற்கான உத்தரவைப் பெற பகிரங்க முயற்சி செய்தார். எனவே சிராஜ்உத்தெளலா செளகத்ஜங் மீது படையெடுத்து அவரைக் கொன்றார். இப்போது நவாப் தனது பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தில்லை என்று கருதினார். தோல்வியடைந்த ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தை விட்டே சென்று விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தார். இது மிகவும் முட்டாள்தனமானது ஆகும். பின் நடக்கப்போகும் காரியங்களை கணிக்க முடியாத அவரது முன் யோசனையின்மையும் இது காட்டுகிறது. வரப்போகும் ஆபத்தை அவர் அறியவில்லை.

8. கல்கத்தா வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் ஆங்கிலேயர்கள் பால்ட்டா (Falta) என்ற இடத்தில் தஞ்சம் அடைந்திருந்தனர். அந்த இடத்தி லிருந்து நவாபின் முக்கிய விரோதிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு சதிசெய்ய ஆரம்பித்தனர். கல்கத்தாவின் அதிகாரிகளான மாணிக்சந்து, அமிசந்து, ஜெகத்சேத்து ஆகியவர்களை தம் கொள்கைகளை ஒப்புக் கொள்ள வைத்தார்கள். நவாபும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு இழந்த சலுகைகளை திருப்பி அளிக்க சம்மதித்தார்.

9. இதற்கிடையில் ரகசியமாக போருக்கான ஆயத்தங்களை செய்து வந்தனர் ஆங்கிலேயர். அதன்படி சென்னையிலிருந்து ஒரு படையுடன் கிளைவும், வாட்சனும் 1756 டிசம்பர் 14-ல் பால்ட்டா வந்து சேர்ந்தனர். பால்ட்டாவிலிருந்து கொண்டு வாட்சன் நவாபுக்கு கடிதம் ஒன்று எழுதினார். தங்கள் கம்பெனிக்கு கொடுக்கப்பட்ட பழைய உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் திரும்பக் கொடுத்து, தாங்கள் அடைந்த துன்பத்திற்கு நஷ்ட ஈடும் தரும்படி அதில் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. நவாபும்

சமாதானத்தை விரும்பி பதில் எழுதினார். அது கிடைப்பதற்கு முன்பாக (அல்லது கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு) கிளைவ் கல்கத் மீது படையெடுத்தார். 1757, ஜனவரி 12-ம் தேதி கல்கத்தா கைப்பற் பட்டது. ஹுக்ளி கொள்ளையடிக்கப்பட்டது.

10. இந்த ஆத்திரமூட்டும் ஆங்கிலேயரின் நடவடிக்கைகளுக்கு பிறகும் சிராஜ் உத்தெளலா கல்கத்தாவிற்கு வந்து 1757 பிப்ரவரி 9-ம் ஆங்கிலேயர்களுடன் 'ஆலிநகர் உடன்படிக்கை' ஒன்றை செய்து கொ ஆங்கிலேயர் கேட்ட பெரும்பான்மை சலுகைகளை கொடுத்துவிட்டா (முதலில் ஆங்கிலேயர் மீது வெறுப்படைந்து படையெடுத்துச் செ விரட்டியதும், இப்போது ஓடி வந்து அவர்களுடன் சமாதானம் செ கொண்டதும் சிராஜ் உத்தெளலாவின் குண இயல்புகளில் காணப்பட் முரண்பாடுகளையே காட்டுகிறது).

11. அப்போது ஐரோப்பாவில் ஏழாண்டுப் போர் ஆரம்பித் விட்டது. இந்தியாவில் கிளைவும் வாட்சனும் பிரெஞ்சுக்காரரின் பண் சாலைகளைக் கைப்பற்ற நினைத்தனர். வங்காளத்தில் சந்திரநாகூ பிடிக்க விரும்பினர். ஆனால் சிராஜ் உத்தெளலா இதனை எதிர்த்தார். த ஆதிக்கத்திலுள்ள பிரெஞ்சு மக்களை அழிக்க தான் அனுமதிக்க முடியா என்றார். ஆனால் இதனைப் பொருட்படுத்தாது 1757 மார்ச் 17-ல் சந் நாகூரைப் பிடித்தனர் ஆங்கிலேயர். ஆனால் மிக்க தைரியத்துடன் பிரெ சுக்காரர்களின் உதவியை நாடி தக்காணத்திலிருந்து புஸ்ஸியை அழைத்தா சிராஜ் உத்தெளலா. வங்காளத்திலிருந்து பிரெஞ்சுக்காரர் உதவியுட மீண்டும் தங்களை வெளியேற்ற முயற்சி நடக்கக்கூடும் என்று பயந்த ஆங்கிலேயர்.

12. எனவே சிராஜ் உத்தெளலாவிற்குப் பதிலாக தமக்குச் சாதகமா ஒரு நவாபை பதவியிலமர்த்த ஆங்கிலேயர் முயற்சித்து அதற்கான சதி திட்டத்தில் இறங்கினர். நாவபின் படைத்தளபதியும் மைத்துனருமா மீர்ஜாபரை நவாப் ஆக்குவதாக கூறினர். மீர்ஜாபர், ராய்துர்லப் மற்று ஜகத்சேத்து என்ற பாங்கர் ஆகியோருடன் சதிசெய்து முறையான சதி ஒப்ப தம் 1757 ஜுனில் செய்துகொள்ளப்பட்டது. அதன்படி வங்காள நவாபா மீர்ஜாபர் நியமிக்கப்படுவார். ஆங்கிலேயரின் பழைய உரிமைகளும் ஆதிக்கமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. டாக்கா, காஸீம் பஜாரிலிருந் ஆங்கிலேயரின் பண்டகசாலைகளை காவற்படுத்திக்கொள்ளும் உரி வழங்கப்பட்டது. தங்கள் படையை வைத்துக்கொள்ள சில நிலப்பகுதி களைப் பெற்றார்கள். தலைநகர் மூர்ஷிதாபாத்தில் ஒரு ஆங்கிலே ரெசிடண்ட்-(Resident) இருப்பார்.

இந்த சதித்திட்டத்தின் கடைசி நேரத்தில் ஒரு தடங்கல் ஏற்பட்டு விட்டது. காரணம் ஆங்கிலேயர்களுக்கும், சதிகாரர்களுக்கும் மத்தியஸ்த ராக இருந்த அமின்சந்து என்பவர், இந்த சதித்திட்டத்தை தான் நவாபிடம் கூறிவிடாமல் இருப்பதற்காக நவாபின் கருவூலத்திலிருந்து 5% பங்கு லஞ்சமாக கேட்டார். கிளைவ் வஞ்சகமாக அவரை ஏமாற்றிவிட்டார். நகல் பத்திரத்தில் வாட்சனின் கள்ளக் கையெழுத்தைப்போட்டு, அதில் அமின் சந்துக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேண்டியதொகை குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் மூலப்பத்திரத்தில் அத்தகைய் நிபந்தனை குறிப்பிடப்படவில்லை. நவாபுக்கு விரோதமாக ஆங்கிலேயர் படையெடுக்கும்போது படைத் தலைவர் மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயர் பக்கம் சேர்ந்து கொள்வதாக ஒப்புக் கொண்டார்.

பிளாசிப் போர்: 1757, ஜுன் 23

சிராஜ் உத்தெளலாவிற்கு எதிராக இத்தனை சதித்திட்டங்களையும் வகுத்த கிளைவ் ஆங்கிலேயருக்கு நவாப் செய்த அநீதிகளைப் பற்றி ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பிவிட்டு 1300 வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு படையுடன் சிராஜ் உத்தெளலாவைத் தாக்க சந்திர நாகூரிலிருந்து புறப்பட்டார். நம்பிக்கைத் துரோகத்தின் காரணமாக ஹுக்ளி, காட்வா ஆகிய பகுதிகளிலிருந்த ஆங்கிலேயரின் படைகள் தீவிரமாக முன்னேறி நாதிய மாவட்டத்தில் கங்கை நதிக்கரையிலுள்ள பிளாசி என்ற இடத்தை ஜுலை 22-ம் தேதி இரவு வந்து சேர்ந்தன. இதனை அறிந்த நவாப் ஐம்பது ஆயிரம் படைவீரர்களுடன் பகைவர்களை எதிர்த்தார்.

1757, ஜுன் 23-ம் தேதி காலையில் பிளாசிப் போர் ஆரம்பமானது. நவாபின் சிறந்த படைத்தலைவர்களான மீர்ஜாபர், யார்லதில்கான், ராய்துர்லப் ஆகியோர் நம்பிக்கை துரோகம் செய்து போரிடாமல் இருந்தனர். விசுவாசமிக்க சிறிய படைத் தலைவர்களான மோகன்லால், மீர்மதன் ஆகியோர் கடுமையாகப் போர்புரிந்தனர். நவாபின் பீரங்கிப்படைத் தாக்குதல்களைச் சமாளிக்க முடியாத கிளைவின் படைகள் அருகிலுள்ள மாந்தோப்பினுள் ஓடிவிட்டது. அங்கிருந்தபடியே சுட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அதில் நவாபின் நம்பிக்கைக்குரிய மீர்மதன் கொல்லப் பட்டார். சதியை அறியாத நவாப் மீர்ஜாபரை அழைத்து ஆலோசனை நடத்தினார்.

சதிகாரன் மீர்ஜாபரின் ஆலோசனையின் பேரில் படைகளை பின் வாங்கிக் கொள்வது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. எல்லா படைத்தலை வர்களுக்கும் பின்வாங்குமாறு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. திறமை மிக்க தளபதி மோகன்லாலும் பின் வாங்கினார். இது வீரர்களிடையே குழப்

பத்தை ஏற்படுத்தியது. ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் ஓட ஆரம்பித்தன யாரும் விரட்டாமலேயே ஓடினர்! (இதுதான் ஊழ்வினையோ?) சிறி நேரத்தில் படை வீரர்களின் கூடாரங்கள் காலியாயின. கலங்கிப் போ சிராஜ் உத்தௌலாவும் இரவோடு இரவாக நடந்தே மறுநாள் 24-ம் தே காலை எட்டு மணிக்கு மூர்ஷிதாபாத் வந்தார். சேர்ந்து ஓடி ஒளிந்த படை தலைவர்களை அழைத்தார். யாரும் வரவில்லை. கலங்கிய சிராஜ் உ தௌலா தனது மனைவி மக்களுடன் மூர்ஷிதாபாத்தை விட்டு ஓடிவிட்டா அதிக இழப்பும் இல்லாமல் பிளாசிப் போரில் 'நம்பிக்கைத் துரோகம்' என் ஆயுதத்தை மட்டுமே பயன்படுத்தி ஆங்கிலேயர் வென்றனர். ஆங்கிலேய பக்கம் 23 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 47பேர் காயம் அடைந்தனர். நவா பக்கமோ 500 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

போரின் விளைவுகள்:

1) பிளாசிப்போர் ஒரு சிறியயுத்தம் என்றாலும் அதன் விளைவுக உலகத்தில் ஏற்பட்ட பெரிய உலகப்போரின் விளைவுகளைவிட முக்கி மானவைகள். ஆங்கிலேயர் முதலில் வங்காளத்தையும் பின்னர் இந்திய முழுவதையும் கைப்பற்ற பிளாசிப்போர் வழிவகுத்தது.

2) சிராஜ் உத்தௌலா தலைநகரை விட்டு ஓடிப்போன போதிலு ஒரு சில நாட்களுக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு கைதியாக கொண்டு வரப் பட்டார். அவர் மீர்ஜாபரின் மகன் மீரான் என்பவரால் கொல்லப்பட்டார்.

3) 1757 ஜுன் 29-ல் மீர்ஜாபர் மூர்ஷிதாபாத் அடைந்தார். கிளைவின் உதவியினால் வங்காளத்தின் நவாபாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டார். அவரும், அவருக்குப்பின் வந்த நவாபுகளும் ஆங்கிலேயர்கட்கு அடங்கிய கைப்பாவையாகவே இருந்தனர்.

4) நன்றியுள்ள மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுத்ததுடன் 24 பர்கானாக்களில் வரி வசூலிக்கும் உரிமையையும் கொடுத்தார். இந்த நிலப்பகுதி பின்னர் ஆங்கிலேயரின் நேரடி ஆட்சிக்குட் பட்டது. இது தவிர மீர்ஜாபர் கிளைவிற்கும், அவரது ஊழியர்களுக்கும் ஏராளமான வெகுமதிகள் வழங்கினார்.

5) ஆங்கிலப் படையின் போர்த்திறனும், ராபர்ட்கிளைவின் அரசியல் தந்திரமும் பாராட்டப்பட்டது. 'ஆங்கில வியாபாரக் கம்பெனிக்கு மட்டுமல்லாமல் இங்கிலாந்து தேசத்திற்கே சிறப்பைக் கொடுத்த யுத்தம் இது', என்றார் வாட்சன். இப்போரின் விளைவாக ஆங்கிலேயரின் வியா பாரம் பல்கி பெருகியது.

6) இஸ்லாமிய அரசர்களாலும், கவர்னர்களாலும் ஆளப்படுவதை விரும்பாத இந்தியர்கள் அவர்களுக்கு விரோதமாகக் கிளர்ச்சி செய்து அவர்களை அழிக்கக்கூடிய எந்தக் கூட்டத்தோடும் ஒத்துழைக்கத் தயங்க வில்லை என்பதையே பிளாசிப்போர் காட்டியது.

7) வங்காளத்திலிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களும் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டதால் ஆங்கிலேயர்கள் ஏகபோக வியாபார உரிமையை அனுபவிக்க ஆரம்பித்தனர்.

8) நவாபின் சபையில் ஆங்கிலப் பிரதிநிதி ஒருவரை வைத்துக் கொள்ளவும், ஒரு ஆங்கிலப் படையைப் பாதுகாப்பாக வைக்கவும் ஆங்கி லேயர் உரிமை பெற்றனர்.

9) போரின் ஆரம்பத்தில் சாதாரண தளகர்த்தராக இருந்த கிளைவ் 1758-ல் கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். 1760-ல் அவர் இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பியபோது மாபெரும் வரவேற்பும், பாராட்டுக்களும் கிடைத்தது.

பக்ஸார் போர் (Battle of Buxar 1764)

பிளாசிப் போருக்குப்பின் மீர்ஜாபரின் நடவடிக்கைகள்:

பிளாசிப் போருக்குப் பின்னர் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட வகையில் பெரிய மாற்றம் ஏதும் ஏற்படவில்லை. நவாப் பதவியேற்ற மீர்ஜாபர் திறமையற்றவராக இருந்ததாலும், அரசாங்கத்தில் பண நெருக்கடி ஏற்பட்டதாலும் கிளைவின் பாதுகாப்பிலேயே இருக்க வேண்டியதிருந்தது. கொடுக்க ஒப்புக் கொண்ட பணத்தை தவணை முறையில் கொடுத்தார். முறையான உரிமைகள் அல்லது சிறப்புரிமைகள் எதுவும் இல்லாமல் மீர்ஜாபரின் நடவடிக்கைகள் மீது அதிக அதிகாரத்தைச் செலுத்தி வந்தார் கிளைவ். சுயமாக எதுவும் செய்ய இயலாத மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயர் பிடியிலி ருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தார்.

பக்ஸார் போருக்கான காரணங்கள்:

1. ஆங்கிலேயர் மீது மீர்ஜாபருக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பு:

தனது வருமானம் கணிசமான அளவு குறையவே, இந்து அதிகாரி கள், செல்வந்தர்கள் ஆகியோரை மிகவும் கொடுமைப்படுத்த ஆரம்பித்தார் மீர்ஜாபர். ராய்துர்லப் என்ற செல்வந்தர், ராம் நாராயணன் என்ற பீகாரின் கவர்னர் ஆகியோருக்கு தீங்கு செய்து அழிக்கத் திட்டமிட்டார் மீர்ஜாபர். ஆனால் அந்த அதிகாரிகளுக்கு எவ்விதக்கேடும் உண்டாகாதபடி அவர [illegible] காப்பாற்றினார் கிளைவ். இந்துக்களின் நலன்

களைப் பாதுகாத்துவந்த ஆங்கிலேயர் மீது வெறுப்பு கொண்ட...
அதேநேரம் இவரது செயல்களால் மக்கள் இவரை வெறுக்க ஆ...

2. பேரரசர் II-ம் ஷாஆலமின் படையெடுப்பு:

வங்காளத்தின் வளம்மீது மோகம்கொண்ட முகலாயப் இரண்டாம் ஷா ஆலம் (1759-1806) பாட்னா மீது படையெடுத்து விட்டார். வங்காளத்தையும் பீஹாரையும் கைப்பற்ற திட்டம் தீட் தார். மீர்ஜாபரின் மகன் மீரானின் தலைமையில் படை ஒன்று மு களை விரட்டியது. அத்துடன் நவாபின் உதவிக்காக கிளைவின் த யில் ஒரு படையும் வந்ததால் எவ்விதப் பிரச்சனையுமில்லாமல் ஒய்ந்தது. எனவே மீர்ஜாபர், தான் பதவியில் நீடிக்க வேண்டும ஆங்கிலேயரின் ஆதரவு அவசியம் என்பதையும் உணர்ந்து கொ கிளைவிற்கு நன்கொடையாக 24 பர்கானா என்ற ஜாகிரை அளித்தா கிளைவினுடைய ஜாகிர் எனப்பட்டது.

3. டச்சுக்காரர்களுடன் மீர்ஜாபர் செய்த சதி:

ஆனாலும் நன்றி கெட்ட மீர்ஜாபர் தன்னை ஆங்கிலேய பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள சின்சூரா (Chinsura)விலிருந்த காரர்களுடன் தனது மகன் மீரான் மூலம் ரகசிய தொடர்பு கொ டச்சுத்தலைவர்களான பிஸ்டம், வெர்னட் (Bistom, Vernet) ஆகியோர் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஆங்கிலேயர்களை வங்கா லிருந்து விரட்டிவிட நினைத்தார்கள். படைவீரர்களுடன் ஏழு டச்சுக் கள் தயாராயின. கிளைவும் காலம் தாழ்த்தாமல் போரைத் துவங்கி சந்திர நாகூருக்கும் சின்சுராவுக்குமிடையில் பிதேரா (Pedera) இடத்தில் போர் 1759 நவ.25-ல் நடைபெற்றது. டச்சுப்படை ஆங்கிலே கானல் போர்ட் என்பவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டு கப்பல் கைப்பற்றப்பட்டன. இப்போர் டச்சுக்காரர்களுக்கு அழிவை ஏற் தியது. வங்காளத்தில் பெரும் செல்வாக்குடன் ஆங்கிலேயர் அ ஆதிக்கம் பெற்றனர்.

4. வாரிசுரிமைப் பிரச்சனை:

1760-பிப்ரவரியில் கிளைவ் தாய்நாடு திரும்பவே குழ ஏற்பட்டது. ஏனெனில் மீர்ஜாபரிடம் அவர் தரவேண்டிய பாக்கிய தொந்தரவு செய்தனர் ஆங்கிலேயர். முறையற்ற வாணிப நடவடிக்கை ஈடுபட்டு பொருளீட்டினர். மேலும் மராட்டியர்களும் பேரரசர் இரண் ஷா ஆலமும் வங்காளத்தின் மீது படையெடுப்புகள் நிகழ்த்தினர். என இச்சூழ்நிலை யில் ஆங்கிலேயரின் உதவியைத்தான் மீர்ஜ

நாட வேண்டியதிருந்தது. இச்சமயத்தில் 1760-ல் மீர்ஜாபரின் மகனும் தலைவனாக இருந்த மீரான் இறந்ததால் வாரிசு பற்றிய பிரச்சனை ஏற்பட்டது. இப்பிரச்சனையே போருக்கு நேராக வழி நடத்திச் சென்றது. இடைக்கால கவர்னராகப் பதவி ஏற்றிருந்த ஹோல்வெல் மீர்ஜாபரை வெறுத்தார். டச்சுக்காரர்களுக்கு ஆதரவு காட்டியதால் அவர் மீது சினம் கொண்டிருந்தார். மீர்ஜாபருக்குப் பின் அவரது மருமகனான மீர்காசிமை (Mirkasim) நவாபாக நியமிக்க ஹோல்வெல் திட்டமிட்டார். அத்திட்டத்தைப் 1760 ஜூலையில் புதிதாகப் பதவி ஏற்ற கவர்னர் வான்சிட் டார்ட் (Vansittart) பின்பற்றி மீர்காசிமுடன் 1760 செப்டம்பர் 27-ல் ஒரு ரகசிய உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

அதன்படி, கம்பெனிக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டிய பாக்கித் தொகையைத் தான் கொடுப்பதாகவும், பர்துவான், மிதினப்பூர், சிட்டகாங் ஆகிய மாவட்டங்களையும் கொடுப்பதாகவும் மீர்காசிம் ஒப்புக்கொண் டார். கம்பெனியார் பதிலுக்கு வாரிசுரிமையை அவருக்குப் பெற்றுத்தர உறுதியளித்தனர்.

1760-ம் வருட ரத்தமில்லாப் புரட்சி:

இந்த உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் வங்காளத்தில் ஒரு 'ரத்தமில்லாப் புரட்சி' ஏற்பட்டது. 1760 அக்.14-ம் தேதி வான்சிட்டார்ட் கைல்லார்டு (Caillard) என்ற தளபதியுடன் மூர்ஷிதாபாத் சென்றார். மீர்ஜாபருடன் தங்கள் திட்டம் குறித்து ஐந்து நாட்கள் ஆலோசனை நடத்தினார். மீர்ஜாபர் மறுக்கவே அவர் அரண்மனை முற்றுகையிடப்பட்டது. உடனே மீர்ஜாபர் தாமாகவே முடிதுறந்தார். ஓய்வூதியம் கொடுக்கப்பட்டு கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். மீர்காசிம் வங்காள நவாப் ஆனார்.

6. நவாப் மீர்காசிம் (1760-63):

பாரசீகத்தில் உள்ள ஓர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் மீர்காசிம். திறமை மிக்கவர். நாட்டுப்பற்று அதிகமுடையவர். கல்வியறிவுமிக்கவர். மீர்ஜாபர் பட்டத்திற்கு வந்த பின் இவர் செல்வாக்குப் பெருகியது. வங்காள நவாபாக ஆவதற்கு முன்பே நிர்வாக அனுபவம் அவருக்கிருந்தது. 1760-ல் ரத்தம் சிந்தாப் புரட்சியின் மூலம் நவாபானார். பின்னர் ஆங்கிலேயர்களுக்கு வாக்களித்தபடி பர்துவான், மிதினப்பூர், சிட்டகாங் ஆகிய மாவட்டங்களை அளித்தார். வணிகக்குழுவிற்கு தரவேண்டிய பாக்கியைக் கொடுத்தார். குர்ஜின்கான் என்ற ஆர்மினியரின் உதவியுடன் படைக்கு நல்ல பயிற்சி அளித்தார். நாட்டில் நல்லாட்சி ஏற்படுத்துவதற்கான பல முயற்சிகள் எடுத்தார். ஆனால் கூடிய சீக்கிரமே ஆங்கிலேயருடன் பெரிய போராட்டத்தில் மீர்காசிம் ஈடுபட வேண்டியதிருந்தது.

7. மீர்காசிம் ஆங்கிலேயருடன் கொண்ட சச்சரவு:

1761 ம் ஆண்டு [illegible] ஆங்கிலப் பன் [illegible] நவாபுக்கும் ஆ [illegible] இதற்குக் காரணம் ஆ [illegible] நவாபின் அதி [illegible] பணம் பறித்த [illegible] வந்த தனிவியாபாரத்தி [illegible] அத்துடன் தனது தலைநக [illegible] அங்கே காவ [illegible] பெருக்கிப் பலப்படுத் [illegible] இந்த நிகழ்ச்சிகளால் கோபம் கொண்டனர் ஆங்கிலே [illegible] தவிர வேறு வழி இல்லாது போயிற்று. [illegible] மே மாதம் 25 ம் தேதி எல்லிஸ் பாட்னாவைக் கைப்பற்றினார். கோ கொண்ட மீர்காசிம் கல்கத்தாவிலிருந்து பாட்னாவுக்குப் போர் தளவா களை ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற சில ஆங்கிலப் படகுகளைக் கைப்ப னார். மேஜர் ஆடம்ஸ் என்பவர் தலைமையில் சென்ற ஆங்கிலப்ப காட்வா, மூர்ஷிதாபாத், உதய நாலா, மாங்கீர் ஆகிய இடங்களில் நட போர்களில் வெற்றியடைந்தன. ஆங்கிலேயர்களைப் பழிவாங்கும் ே கத்துடன் பாட்னா சென்று அதைக் கைப்பற்றினார் மீர்காசிம். அங்கிரு இரு நூறு பேரைக் கைது செய்தார். பின்னர் அந்தக் கைதிகள் தனக் துரோகம் செய்ததாகக் கருதி பலரைக் கொலை செய்தார். இந்த நிலையி ஆடம்ஸ் மீர்காசிமை தோற்கடிக்க விரைந்தார். ஆனால் மிர்காசி அயோத்திக்கு ஓடிவிட்டார். கல்கத்தாவிலிருந்த மீர்ஜாபர் மீண்டு நவாப்பாக்கப்பட்டார்.

8. ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான மீர்காசிமின் ராணுவக் கூட்டு:

பாட்னாவை விட்டு ஓடிய மீர்காசிம் அயோத்தி நவாம் சூ உத்தௌலாவின் அரச சபையில் தஞ்சமடைந்தார். மீர்காசிம், தன்மையி மீர்ஜாபரைப் போன்றவர் அல்ல. வங்காளத்தைத் திரும்பப் பெறும் நோ கத்துடன் அயோத்தி நவாபான சூஜா உத்தௌலாவுடனும், முகலாய பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலத்துடனும் ராணுவக் கூட்டு ஒன்றை செய் கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக படைவீரர்களைத் திரட்டினார்.

பக்ஸார் போர்: 1764, அக்டோபர் 23

ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக உருவாக்கப்பட்ட இந்தக் கூட்டு படையை மேஜர் ஹெக்டர் மன்றோ என்பவர் தலைமையிலான ஆங்

லப்படை 1764 அக். 23-ல் பக்ஸார் என்ற இடத்தில் [illegible] யரின் படையில் 2000 போர்வீரர்களுடன் 20 [illegible] மிகக் கடுமையாக நடைபெற்றது. ஆங்கிலேயர் [illegible] கூட்டுப் படையினர் தரப்பில் 1000 பேரும் கொல்லப்பட்டனர். [illegible] கூட்டுப்படைகள் அறவே தோற்கடிக்கப்பட்டன. [illegible] ஆங்கிலேயர் பிடித்தனர். சூஜா உத்தௌலா ஓடிவிட்டார். [illegible] அனைத்தையும் இழந்து வடமேற்கு இந்தியாவுக்கு [illegible] பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலம் ஆங்கிலேயர் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டு அமைதியை நாடினார்.

பக்ஸார் போரின் விளைவுகள்:

1. ஆங்கிலேயர் பலமிக்க அயோத்தி நவாபையும், அதற்கு மேலான முகலாயப் பேரரசரையும் தோற்கடித்தனர். இது ஆங்கிலேயர் களின் படைவலிமையை வெளிப்படுத்தியது. [illegible] இந்தியப் படைகள் ஆங்கிலப் படைகளுக்கு நிகரானவை அல்ல என்பது தெளிவானது.

2. முகலாயப் பேரரசர் ஆங்கிலேயர்களால் [illegible] அவர்க ளிடமிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெறுபவரானார். அயோத்தி நவாப் சூஜா உத்தௌலாவும் ஆங்கிலேயரின் மேலாதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

3. பிளாசிப் போரினால் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் அடைந்திருந்த ஆதிக்கத்தை உறுதிப்படுத்துவதாகவே அமைந்தது பக்ஸார் போர். வங்கா ளத்தில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவின் வடபகுதியிலும் ஆங்கிலேயர் செல் வாக்கு உயர இப்போர் வழிவகுத்தது.

4. இப்போர் பிற்கால இந்தியாவை நிர்ணயிக்கிற போராகவே இருந்தது.

5. கல்கத்தாவிலிருந்து டில்லி வரை ஆங்கிலேயரின் வியாபாரம் அமோகமாக நடைபெற்றது.

6. பக்ஸார் போரில் வெற்றிகண்ட ஆங்கிலேயர் மகிழ்ச்சியுடன் மராட்டியர்களையும் ஆப்கானியர்களையும் தாக்கத் திட்டமிட்டனர்.

"" Buxar deserves for more than Plassey to be considered as the real Origin of British Power in India''.

வங்காளத்தில் கம்பெனியின் ஆட்சிமுறை
(இரட்டை ஆட்சி, 1765-72)

பக்ஸார் போரில் ஆங்கிலக் கம்பெனியார் அடைந்த வெற்றிச் செய்தி இங்கிலாந்திற்கு எட்டியவுடன் கம்பெனியின் நிர்வாகக் குழுவினர்

7. மீர்காசிம் ஆங்கிலேயருடன் கொண்ட சச்சரவு:

1761-ம் ஆண்டு இறுதியில் பாட்னாவின் ஆங்கிலப் பண்
சாலையின் தலைவராக எல்லிஸ் என்பவர் அமர்ந்தபின் நவாபுக்கும் ஆங்
லேயருக்குமிடையே நிலவிய உறவு சீர் கெட்டது. இதற்குக் காரணம் ஆங்
லேயர் தங்களை எஜமானர்களாக நினைத்துக்கொண்டு நவாபின் அந்
களை மதிக்கவில்லை. மீர்காசிமிடம் பல வழிகளில் பணம் பறித்த
எனவே கம்பெனிப் பணியாளர்கள் செய்து வந்த தனிவியாபாரத்
வரிச்சலுகை கிடையாது என்றார் மீர்காசிம். அத்துடன் தனது தலைந
மூர்ஷிதாபாத்திலிருந்து மாங்கிருக்கு மாற்றினார். அங்கே காவ
வலிமைப்படுத்தினார். தனது ராணுவத்தைப் பெருக்கிப் பலப்படுத்
கொண்டார். இந்த நிகழ்ச்சிகளால் கோபம் கொண்டனர் ஆங்கிலே
சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கு போரைத் தவிர வேறு வழி இல்லாது போயிற்று.
மே மாதம் 25-ம் தேதி எல்லிஸ் பாட்னாவைக் கைப்பற்றினார். கோ
கொண்ட மீர்காசிம் கல்கத்தாவிலிருந்து பாட்னாவுக்குப் போர் தளவா
களை ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற சில ஆங்கிலப் படகுகளைக் கைப்ப
னார். மேஜர் ஆடம்ஸ் என்பவர் தலைமையில் சென்ற ஆங்கிலப்ப
காட்வா, மூர்ஷிதாபாத் , உதய நாலா, மாங்கீர் ஆகிய இடங்களில் நட
போர்களில் வெற்றியடைந்தன, ஆங்கிலேயர்களைப் பழிவாங்கும் நே
கத்துடன் பாட்னா சென்று அதைக் கைப்பற்றினார் மீர்காசிம். அங்கிரு
இரு நூறு பேரைக் கைது செய்தார். பின்னர் அந்தக் கைதிகள் தனக்
துரோகம் செய்ததாகக் கருதி பலரைக் கொலை செய்தார். இந்த நிலை
ஆடம்ஸ் மீர்காசிமை தோற்கடிக்க விரைந்தார். ஆனால் மீர்கா
அயோத்திக்கு ஓடிவிட்டார். கல்கத்தாவிலிருந்த மீர்ஜாபர் மீண்டு
நவாப்பாக்கப் பட்டார்.

8. ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான மீர்காசிமின் ராணுவக் கூட்டு:

பாட்னாவை விட்டு ஓடிய மீர்காசிம் அயோத்தி நவாம் சு
உத்தௌலாவின் அரச சபையில் தஞ்சமடைந்தார். மீர்காசிம், தன்மை
மீர்ஜாபரைப் போன்றவர் அல்ல. வங்காளத்தைத் திரும்பப் பெறும் நே
கத்துடன் அயோத்தி நவாபான சூஜா உத்தௌலாவுடனும், முகலா
பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலத்துடனும் ராணுவக் கூட்டு ஒன்றை செ
கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக படைவீரர்களைத் திரட்டினார்.

பக்ஸார் போர்: 1764, அக்டோபர் 23

ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக உருவாக்கப்பட்ட இந்தக் கூட்டு
படையை மேஜர் ஹெக்டர் மன்றோ என்பவர் தலைமையிலான ஆங்

லப்படை 1764 அக். 23-ல் பக்ஸார் என்ற இடத்தில் சந்தித்தது. ஆங்கிலே யரின் படையில் 2000 போர்வீரர்களுடன் 20 பீரங்கிகளும் இருந்தன. போர் மிகக் கடுமையாக நடைபெற்றது. ஆங்கிலேயர் தரப்பில் 800 பேரும் கூட்டுப் படையினர் தரப்பில் 1000 பேரும் கொல்லப்பட்டனர். இப்போரில் கூட்டுப்படைகள் அறவே தோற்கடிக்கப்பட்டன. அயோத்தியையும் ஆங்கிலேயர் பிடித்தனர். சூஜா உத்தௌலா ஓடிவிட்டார். மீர்காசிம் அனைத்தையும் இழந்து வடமேற்கு இந்தியாவுக்கு ஓட்டம் பிடித்தார். பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலம் ஆங்கிலேயர் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டு அமைதியை நாடினார்.

பக்ஸார் போரின் விளைவுகள்:

1. ஆங்கிலேயர் பலமிக்க அயோத்தி நவாபையும், அதற்கும் மேலான முகலாயப் பேரரசரையும் தோற்கடித்தனர். இது ஆங்கிலேயர்களின் படைவலிமையை வெளிப்படுத்தியது. வட இந்தியப் படைகள் ஆங்கிலப் படைகளுக்கு நிகரானவை அல்ல என்பது தெளிவானது.

2. முகலாயப் பேரரசர் ஆங்கிலேயர்களால் போற்றப்பட்டு அவர்களிடமிருந்து உபகாரச் சம்பளம் பெறுபவரானார். அயோத்தி நவாப் சூஜா உத்தௌலாவும் ஆங்கிலேயரின் மேலாதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

3. பிளாசிப் போரினால் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் அடைந்திருந்த ஆதிக்கத்தை உறுதிப்படுத்துவதாகவே அமைந்தது பக்ஸார் போர். வங்காளத்தில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவின் வடபகுதியிலும் ஆங்கிலேயர் செல்வாக்கு உயர இப்போர் வழிவகுத்தது.

4. இப்போர் பிற்கால இந்தியாவை நிர்ணயிக்கிற போராகவே இருந்தது.

5. கல்கத்தாவிலிருந்து டில்லி வரை ஆங்கிலேயரின் வியாபாரம் அமோகமாக நடைபெற்றது.

6. பக்ஸார் போரில் வெற்றிகண்ட ஆங்கிலேயர் மகிழ்ச்சியுடன் மராட்டியர்களையும் ஆப்கானியர்களையும் தாக்கத் திட்டமிட்டனர்.

" Buxar deserves for more than Plassey to be considered as the real Origin of British Power in India".

வங்காளத்தில் கம்பெனியின் ஆட்சிமுறை
(இரட்டை ஆட்சி, 1765-72)

பக்ஸார் போரில் ஆங்கிலக் கம்பெனியார் அடைந்த வெற்றிச் செய்தி இங்கிலாந்திற்கு எட்டியவுடன் கம்பெனியின் நிர்வாகக் குழுவினர்

குதூகலம் அடைந்தனர். 'வங்காளத்தில் பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்கு அடிக்க
நாட்டியவர் கிளைவ்' என்று பாராளுமன்றத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்
பாராட்டினார்கள். வங்காளத்தில் ஆட்சி முறையில் சீர்கேடுகள் தோன்
தால் மீண்டும் கிளைவே அங்கு சென்று ஆட்சி முறையில் ஒழுங்கு செ
வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். அதன்படி ராபர்ட்கிளைவ் 1765
மாதம் வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார்.

வங்கத்தின் நிலை:

கிளைவ் இந்தியாவின் வடபகுதி முழுவதிலும் ஆட்சிமுை
அழிந்து போகின்ற நிலையிலிருப்பதைக் கண்டார். பண ஆசை பிடி
பணியாளர்கள் கம்பெனியின் பொருளாதாரத்தைக் கெடுத்ததோடு மட்
மல்லாமல் மக்களின் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகியிருந்தனர். மேலும் பல சி
லான பிரச்சனைகளை நீக்கி கிளைவ் அங்கு ஓர் சிறந்த ஆட்சிமுறை
அமைக்க பல வழிகளைக் கையாண்டார். அயோத்தி நவாப்கு
உத்தெளலாவுடனும் பேரரசர் இரண்டாம்ஷாஆலத்துடனும் ஓர் உட
படிக்கை செய்துகொண்டு அவர்களை ஆங்கிலேயரின் கைப்பாவைகள
மாற்றினார். இச்சூழ்நிலையில்தான் வங்காளத்தில் வரலாற்றில் புகழ்பெ
'இரட்டை ஆட்சி முறையைப்' புகுத்தினார் ராபர்ட் கிளைவ்.

கிளைவின் இரட்டை ஆட்சி:

முகலாயப் பேரரசர் காலத்தில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒ
திவானும் ஒரு சுபேதார் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். சுபேதார் என்பவ
'நிசாமத்' (Nizamat) எனப்படும் படை பாதுகாப்பு, போலீஸ், குற்றப் பதி
வழக்கு முதலிய அதிகாரங்களைக் கவனித்து வந்தார். திவான் (Diwa
என்பவர் வரிவசூல், சிவில் வழக்குகளில் நீதிவழங்குதல் ஆகிய அதிகார
களைக் கவனித்து வந்தார்.

1764-பக்ஸார் போரின் போது மீண்டும் நவாபான மீர்ஜாப
1765-பிப்ரவரியில் மாண்டார். அவருக்குப் பின் பதவியேற்ற நிஜா
உத்தௌலா ஆங்கிலேயர்கட்கு கட்டுப்பட்ட நிலையில் இருந்தார். நிசாம
உரிமையை ஆங்கிலேயர்களுக்கு வழங்கினார். எனவே ஆங்கிலே
நிசாமத் உரிமையைப் பெற்றனர். பின்னர் ராபர்ட் கிளைவ் முகலாய
பேரரசுடன் செய்து கொண்ட அலகாபாத் உடன்படிக்கைப்படி 'திவா
உரிமையையும் பெற்றனர். 1765 ஆகஸ்ட் 12-ம் தேதி முகலாயப் பேரர
பிறப்பித்த அரச கட்டளைப்படி கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு வங்காள
பீஹார், ஒரிசா ஆகிய மாகாணங்களில் வரிவசூலிக்கும் திவானி உரிமை
அளித்திருந்தார்.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயர்கள் 'திவான் என்ற முறையிலும், சுபேதார் என்ற முறையிலும்' இருவகையான பணிகளையும் ஆற்ற வேண்டியவர்களாயினர். அதாவது, திவான் என்ற முறையில் மாகாணங்களில் வரிவசூல் செய்வதற்கும் சிவில் நீதி வழங்குவதற்கும் கடமை ஏற்பட்டது. சுபேதார் என்ற முறையில் குற்றத்துறை ராணுவம் ஆகிய அலுவல்களைச் செயலாற்ற வேண்டும். ஆனால் கம்பெனியார் இந்த இரண்டு கடமைகளையும் தாமே நேரடியாக ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினர். அத்தகைய வேலைகளை இந்திய அதிகாரிகளிடமே ஒப்படைப்பது சிறந்தது என்று கருதினார் கிளைவ். திவானி வேலையைச் செய்வதற்காக முகமது ரசாக்கான் என்பவரை வங்காளத்தின் துணை நவாபாகவும், ராஜாசிடப்ராய் என்பவரை பீஹாரிலும் நியமித்தார் கிளைவ். அவர்கள் பெயரளவில் நவாபிற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்றாலும் உண்மையில் ஆங்கிலேயர்கட்கே கட்டுப்பட்டவர்கள்.

இவ்வாறு கம்பெனியாலும் நவாபினாலும் ஆட்சி நடத்தப்பட்டதால் வங்காளத்தில் கம்பெனியால் நடத்தப்பட்ட இந்த ஆட்சிக்கு 'இரட்டை ஆட்சி' என்று பெயர். "Nawab was saddled with responsibility without powers and the Company had power but would not undertake responsibility". இதன்படி கம்பெனியே அரசியல் காரியங்களை நடத்தி வந்தது. இந்திய அதிகாரிகள் கம்பெனியின் கையாட்களாகவே காணப்பட்டனர். இவ்வகை ஆட்சிமுறை 1765 முதல் 1772 வரை நடைபெற்றது.

கிளைவ் இரட்டை ஆட்சி முறையை அமைத்ததின் நோக்கம்:

கிளைவ் ஏன் ஆட்சிமுறையை நேரடியாக ஏற்று நடத்த மறுத்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நவாப் பொம்மையாகவே இருந்தார். எல்லா அதிகாரங்களும் ஆங்கிலேயரிடமே இருந்தன. ஆனாலும் அதிகாரங்களை நேரடியாக உபயோகப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில்,

a) கம்பெனியின் உண்மை நிலை என்னவென்று வெளியில் தெரியாமல் இருக்கச்செய்தல்; அப்படிச்செய்து மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளின் பொறாமையிலிருந்து தப்பித்தல்; வெளிப்படையாக ஆட்சி முறையை ஏற்றுக்கொண்டால் அது மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளின் பகைமையை வளர்க்கும்.

b) மேலும் கம்பெனியில் எண்ணிக்கையில் குறைந்த ஊழியர்களே இருந்தனர். அதனால் வங்காள நிர்வாகம் முழுவதையும் ஏற்று நடத்துவது சிரமம். இருந்த கம்பெனி ஊழியர்களும் நிர்வாகத் திறமையற்றவர்கள். வேலைகளை ஒழுங்காகச் செய்யும் ஆற்றல் அற்றவர்கள்.

எனவேதான் அறிவுக் கூர்மையுடன் இரட்டை ஆட்சிமுறையைப் புகுத்தினார் ராபர்ட் கிளைவ்.

நன்மைகள்:

கிளைவ் அமைத்த இரட்டை ஆட்சிமுறை கம்பெனியின் புக உயர்த்தியது. அதில் சில குறைபாடுகள் இருந்தாலும் கம்பெனிக்குப் ப நன்மைகள் கிடைத்தன.

1. கம்பெனிக்கும், நவாபுக்கும் இடையே அதிகாரங்கள் வரை றுக்கப்பட்டுவிட்டதால் இனிமேல் நவாப் ஆங்கிலேயரிடம் போரிடவே உரிமை கேட்க வேண்டியதோ இல்லை. அவர் ஆங்கிலேயரின் கட்டு பாட்டில் வைக்கப்பட்டார். கம்பெனியும் ஓர் உண்மை நிலை அடைந்தது. எனவே குழப்பங்களுக்கும் ஊழல்களுக்கும் இடமில்லை கம்பெனிக்கும் நவாபுக்கும் எதிர்காலத்திலும் சண்டை ஏற்பட வ இல்லை.

2. வணிகக் குழுவாக விளங்கிய முரட்டுத்தனமுடைய குண களைக் கொண்ட தலைவர்களாக விளங்கிய ஆங்கிலேயர், நாட்டை ஆட் செய்யும் பொறுப்புள்ள நிர்வாகத்தினராக இருக்கத் தூண்டியது. அவர்களி முறைதவறிய செயல்களும் மோசடிகளும் ஓரளவு குறைய ஆரம்பித்தன.

3. கம்பெனியின் உண்மையான அதிகாரங்களை கிளைவ் மறைத் தின் விளைவாக மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளின் பகை ஏற்படாமல் தடுக்க பட்டது. இது ஆங்கிலேயரின் நிலையை மேலும் உறுதிப்படுத்தியது மேலும் இந்தியாவிலும் மக்கள் கம்பெனி மீது சந்தேகப்படாமல் இருக்கு படி செய்தது. எனவே தேவையில்லாத கஷ்டங்கள் கம்பெனிக்கு கிடையாது.

4. இச்சமயத்தில் மராட்டியர்கள் வளர்ச்சியடைந்து வலிமை பெற்றிருந்தனர். வெளிப்படையாக ஆங்கிலேயர் அதிகாரம் பெற்றா மராட்டியர்கள் துன்பம் விளைவிப்பார்கள். அவர்களுடன் போர் ஏற்படு என்று நினைத்தார் கிளைவ். எனவே இம்முறை மராட்டியர்களின் பை யெடுப்பைத் தேவையில்லாததாக்கி விட்டது.

5. இரட்டை ஆட்சியினால் கம்பெனியின் பொருளாதார நிலை மிகவும் உயர்ந்தது. எவ்விதப் பொறுப்பும் இல்லாமல் அதிக வருமான வந்தது. வசூலித்த பணத்தில் நிர்வாகச் செலவு, பேரரசர் மற்றும் வங்கா நவாபுக்கு கொடுக்க வேண்டியது போக எஞ்சியதை தங்கள் கருவூலத்தி ஆங்கிலேயர் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

தீமைகள்:

கிளைவ் வங்காளத்தில் ஏற்படுத்திய இரட்டை ஆட்சிமுறையி மூலம் கம்பெனிக்கு உடனடியாக சில நன்மைகள் கிடைத்தாலும் மொத்த

தில் தீமைகளே அதிகம். முழு ஆட்சி முறையையும் கிளைவ் நேரடியாக ஏற்றுக்கொள்ளாதது குறைபாடு உள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது. திவானி உரிமையைப் பெற்ற பின்பும் வரிவசூலை இந்திய அலுவலர்களிடம் விட்டது குறித்து இந்த ஆட்சிமுறை இகழப்படுகிறது. இந்த இரட்டை ஆட்சிமுறை 'முழுத்தோல்வியடைந்தது' என்று கூறலாம்.

a) நிர்வாகச் சீர்கேடு:

கம்பெனியார் தங்கள் நிலையை வலிமைப்படுத்துவதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார்களேயன்றி மக்களின் நலனில் அக்கறை கொள்ளவில்லை. கடமைகளையும் பொறுப்பையும் ஏற்காது பணத்தை மட்டுமே பெற்றுக்கொண்டனர். சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்ட முடியாது போயிற்று. நவாப் சுயமாக நீதிசெலுத்த முடியவில்லை. கம்பெனியும் சரியாக கவனிக்க முடியவில்லை. நாட்டில் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் கேட்பாரற்று அலைந்தனர். உண்மையும், நம்பிக்கையும் கொண்ட இந்திய அதிகாரிகளைக் கண்டுபிடித்து கம்பெனி நியமிக்க முடியாது போயிற்று. ஊழல் மலிந்து காணப்பட்டது. மக்கள் அவதிப்பட்டனர். இது குறித்து பிரிட்டிஷ் பார்லிமென்டில் பேசிய ஜார்ஜ் காரன்வால் என்பவர் ''கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியால் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது போன்ற ஊழல்கள் நிறைந்ததும், நம்பிக்கையற்றதுமான ஒரு அரசை மக்கள் உலகத்தில் எந்த நாட்டிலும் சந்தித்ததில்லை'' என்று கூறினார்.

b) பொருளாதாரச் சீர்கேடு:

வரிவசூலிக்கும் குத்தகைதாரர்கள் மக்கள்மீது அதிக வரிவிதித்தார்கள். ஆனால் பெருந்தொகை வசூலித்து கம்பெனிக்கு குறைந்த தொகையையே செலுத்தினார்கள். வரிச்சுமையினால் மக்கள் ஊரைவிட்டே ஓடும் நிலை ஏற்பட்டது. கொடுமையான வரிவிதித்ததால் வரிசெலுத்துவதில் பல ஏமாற்று முறைகளைக் கையாண்டு வந்தனர் மக்கள். அவற்றைக் கண்டு பிடிக்க ஆங்கிலேயர்களால் முடியவில்லை. வரி வசூலிக்கும் இந்திய அதிகாரிகளைக் கண்காணிப்பதற்கு ஆங்கில மேற்பார்வையாளர் அமர்த்தப்பட்டனர். அவர்களில் சிலர் பணம் பறிக்கும் வழிகளைக் கையாண்டனர்.

c) கொடிய பஞ்சம்: 1770

1770-ல் வங்காளத்தில் கொடிய பஞ்சம் ஒன்று ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக பீஹார், வங்காளம் ஆகிய மாகாணங்களில் பெரும் பகுதிகள் பாழாயின. மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு அழிந்தது. பல இடங்களில் மக்கள் பிணங்களைக்கூட உண்டனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பஞ்ச காலத்திலும் வரிகள் கடுமையாக வசூலிக்கப்பட்டது.

கம்பெனியும் சமயம் பார்த்து அத்தியாவசிய உணவுப் பண்டங்களின் மீ
வரிகளைக் கூட்டி கொள்ளை லாபம் சம்பாதித்தது. உரிமைகளைப் பெற்
ஆங்கிலேயர் மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் கடமையை மறந்தனர். எனவே
இந்த இரட்டை ஆட்சியை மக்கள் வெறுத்தனர். கிராமங்களைவிட்டு
வெளியேறி, களவு; கொள்ளையடித்தல் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டனர்.

d) வியாபாரச் சீர்கேடு:

பேரரசர் பரூக்ஷயர் காலத்திலிருந்தே தடையிலா வியாபார
நடத்த கம்பெனிக்கு உரிமை கிடைத்தது. ஆனால் இந்த உரிமை
கம்பெனி ஊழியர்கள் சுயநலத்திற்காக உபயோகித்தனர். கம்பெனியா
அரிசியைத் தங்கள் வாணிபத்தின் தனி உரிமைப் பொருளாக் கொண்டு
ஏராளமான லாபம் பெற்று வந்ததால் மக்களின் துயரம் மிகுதியாயிற்று
வேளாண்மை மூன்றில் ஒரு பங்காகக் குறைந்தது. பயிர்த்தொழில் வீழ்ச்சி
யடைந்ததால் தங்கள் ஆதாயத்தைக் கருதிய கம்பெனி ஆட்கள் பொருட்
களை வெளிச்சந்தையில் குறைந்த விலைக்கு விற்க ஆரம்பித்தனர். இதனால்
உண்மையாக கம்பெனியிடமிருந்து சரக்கு வாங்கிய இந்திய வியாபாரிகள்
பெருநஷ்டமடைந்தனர். கம்பெனியின் பணியாளர்கள் மேலும் மேலும்
பணக்காரர்களாயினர்.

e) தொழில்கள் கெடுதல்:

நெசவுத் தொழிலில் சிறந்து விளங்கிய வங்காளம் பின்னடைய
ஆரம்பித்தது. கம்பெனி தன்னுடைய அதிகாரத்தை உபயோகித்து இங்கி
லாந்திலிருந்து வந்த பட்டுத்துணி வியாபாரத்திற்கும் வங்காளத்தில்
செய்யப்பட்ட பட்டுத்துணி வியாபாரத்திற்கும் ஏற்பட்ட போட்டியைத்
தவிர்க்க முயற்சித்ததில் வங்காள நெசவுத் தொழில் நசுங்கியது. நெசவாளர்
கம்பெனி தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யக் கட்டாயப்படுத்தப்
பட்டனர். இதனால் பருத்தியும், பட்டுநூலும் விலையில் வீழ்ச்சியடைந்
தன. உற்பத்தியாளர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். மக்கள் உழைப்பின்
உயர்வை மதிக்கவில்லை. அரசுக்கு அதிக வரி கொடுக்க வேண்டியதிருந்
தால் தங்கள் தேவைக்குத் தக்கவே உழவர்கள் பயிரிட்டனர். மக்கள்
சோம்பேறிகளாயினர். வெறுப்புற்ற மக்கள் வேளாண்தொழிலை விட்டு
வெளியேறினர். நிலங்கள் தரிசாக விடப்பட்டன.

இவ்வாறு கிளைவினால் வங்காளத்தில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட
இரட்டை ஆட்சி முறையால் மக்களின் துயரம் அதிகரித்தது. நாட்டில்
அமைதி அழிந்தது. கொள்ளையடிக்கும் தன்மை கொண்ட அலுவலர்களே
ஆட்சி செய்து வந்தனர். இந்த நிலை 1772-ல் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் வங்காள

கவர்னராக பதவியேற்கும் வரை நீடித்தது. அவர் பதவியேற்றதும் செய்த முதல் வேலை கிளைவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த இரட்டை ஆட்சி முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்ததேயாகும். கம்பெனி நிர்வாகக் குழுவினரின் ஆதரவுடன் வங்காளம், பீஹார், ஒரிசா மாநிலங்களின் ஆட்சிமுறையை நேரடியாகவே எடுத்துக்கொண்டார் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ்.

4. ராபர்ட் கிளைவ்

(ROBERT CLIVE)

ரிச்சர்ட் கிளைவ் என்பவரின் மூத்தமகன் ராபர்ட் கிளைவ் ஆவார். இவர் 1725-ல் மார்கட் டிரேடன் (Market Drayton) என்ற இடத்தில் பிறந்தார். தாயிடம் அதிகபற்று கொண்ட இவர் ஆற்றலும் மன தைரியமும் கொண்டவர். இள்மையில் கல்வியில் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆனாலும் 'இவர் பிற்காலத்தில் தம் ஆற்றலுக்கேற்ற வாய்ப்புகளைப் பெற்றால் இணையற்ற புகழ்பெற்று விளங்குவார்' என்று கிளைவின் ஆசிரியர் ஒருவர் கூறினார்.

இளமையில் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியில் ஒரு எழுத்தர் பதவியைப் பெற வேண்டுமென்று நினைத்தார். அவ்வாறே 1742-ல் சென்னையிலுள்ள செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையில் வருடத்திற்கு ஐந்து பவுன் ஊதியத்தில் ஓர் எழுத்தர் பதவியைப் பெற்றார். 1744-ல் இவர் சென்னை வந்து சேர்ந்தார். 1747-ல் டியூப்ளே சென்னையை முற்றுகையிட்டபோது கிளைவ் ஆங்கிலப் படையில் கொடியைத் தாங்கும் வீரராக ராணுவப் பணிபுரிந்தார். 1748-ல் ஆங்கிலேயர் புதுச்சேரியை முற்றுகையிட்டபோது அந்த வீரரின் திறமை நன்கு வெளிப்பட்டது. அதன்பிறகு படையில் துணைத்தலைவர் ஆனார். 1751-ல் படையின் தலைவர் (captain) நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டு திருச்சிக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

கிளைவின் ஆர்க்காட்டு முற்றுகை: 1751

இரண்டாவது கர்நாடகப் போரின் போது டியூப்ளேயும் அவரது ஆதரவாளர்களான முசபர் ஜங்கும், சந்தாசாகிப்பும் வெற்றிக்கொடி

ஆர்க்காட்டு நவாப் அன்வாருத்தீனின் மகன் முகமது அ
நாட்டிவர். ஆர்க்காட்டு நவாப் தஞ்சமடைந்தார். எனவே திருச்சியை டியுப்ளேவ்
திருச்சி கோட்டையில் தஞ்சமடைந்தார். இந்த முற்றுகையை முறியடி
கூட்டுப் படைகள் முற்றுகையிட்டன. இந்த முற்றுகையை முறியடி
ஆங்கிலேயர் முயற்சித்தனர்.

இந்த நேரத்தில்தான் இந்திய அரசியல் சதுரங்க ஆட்டத்தில் புதி திருப்பம் ஏற்பட்டது. கம்பெனியில் எழுத்தாளராக இருந்த ராபர்ட் கிளை ஆளுநர் சாண்டர்ஸ் என்பவரை அணுகி புதிய போர்த்திட்டம் ஒன்று கொடுத்தார். 'திருச்சி முற்றுகையைத் தளர்த்தி ஆர்க்காட்டை முற்றுகை வேண்டும்' என்பதே அந்த திட்டம் ஆகும். கிளைவிற்கு அனுமதியளிக் பட்டது. கிளைவ் 200 ஐரோப்பிய வீரர்கள் 600 இந்திய வீரர்களைக் கொண் ஒரு படையுடன் வந்து ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டு எளிதில் கைப்பற் னார். திருச்சி முற்றுகையிலிருந்த சந்தாசாகிப் தனது தலை நகரைப் பிடி ஓடிவந்தார். திருச்சி முற்றுகை கைவிடப்பட்டது. வழியில் சந்தாசா கைது செய்யப்பட்டார். கிளைவின் இந்த ஆர்க்காட்டு முற்றுகை தா இரண்டாவது கர்நாடகப்போரின் போக்கையே மாற்றியமைத்த கிளைவின் புகழ் உயர்ந்தது. 1754-ல் கிளைவ் இங்கிலாந்து திரும்பினார்.

இதன் பின்னர் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை ஆலோசனைக் குழுவி ஒரு உறுப்பினர் ஆனார் கிளைவ். அதன்படி 1755-ல் இரண்டாம் முறைய இந்தியா வந்தார். 1756-ல் ஆலோசனைக் குழு உதவித்தலைவர் ஆனா 1756-ஜுன் மாதம் செயின்ட் டேவிட் கோட்டையின் உதவி கவர்னர் ஆனா அப்போது வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயரின் அதிகாரத்துக்கு இடையூறு ஏற்படவே சிறப்பு அதிகாரங்களுடன் கிளைவ், வாட்சன் என்பவருட வங்காளத்துக்கு அனுப்பிவைக்கப் பட்டார்.

கிளைவும் பிளாசிப் போரும் : 1757.

(விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது)

பிதேரா போர்: (Battle of Biderra, 1759 Nov, 25)

பிளாசிப் போருக்குப் பிறகு வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயரின் செ வாக்கு வளர்ந்தது. இதனைக் கண்டு வங்காளத்திலிருந்த டச்சுக்காரர்க பொறாமை கொண்டனர். ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக மீர்ஜாபருடன் சதி திட்டம் தீட்டினர். சில ஆங்கிலக் கப்பல்களைத் தாக்கி கைப்பற்றின ஆனால் கிளைவ் காலம் தாழ்த்தாமல் போரைத் தொடங்கி டச்சுக்காரர்கள பிதேரா என்ற ஊரில் தோற்கடித்தார். அவர்களது கப்பல்கள் அனைத்து கைப்பற்றப்பட்டன. இவ்வாறு டச்சுக்காரர்களை தோற்கடித்து அவர்களி எதிர்ப்பை அறவே அகற்றினார்.

இவ்வாறு வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி வேரூன்றுவதற்குக் காரணமாக கிளைவ் 1760-ஜுலை மாதம் இங்கிலாந்து திரும்பினார். ராணுவத்திலும் அரசியலிலும் சிறப்பான செயல்களைப் புரிந்து அவரை அரசரும் கம்பனியும் வரவேற்று மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பெரிய செல்வந்தரான கிளைவ் 1761-ல் இங்கிலாந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆனார்.

கிளைவின் இரண்டாம் முறை ஆட்சி: (1765'-67)

1764-ல் நடைபெற்ற பக்சார் போரில் ஆங்கிலேயர் அடைந்த வெற்றிச் செய்தி இங்கிலாந்திற்கு எட்டியவுடன் கம்பனியின் நிர்வாகக் குழுவினர் குதூகலம் அடைந்தனர். வங்காளத்தில் பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்கு அடிக்கல் நாட்டிய கிளைவே அங்கு சென்ற ஆட்சி முறையில் ஒழுங்கு செய்ய வேண்டுமென்று நிர்ணயித்தனர். அதன்படி வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னராக மீண்டும் நியமிக்கப்பட்ட ராபர்ட் கிளைவ் 1765 மே 3-ம் தேதி கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தார். இவ்வாறு மூன்றாம் முறையாக இந்தியா வந்தார் கிளைவ்.

வங்கத்தின் நிலை:

கிளைவ் இந்தியாவின் வடபகுதி முழுவதிலும் ஆட்சி முறை அழிந்துபோகும் நிலையிலிருப்பதைக் கண்டார். பண ஆசை பிடித்த பணியாளர்கள் கம்பனியின் பொருளாதாரத்தைக் கெடுத்ததுடன் மக்களின் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகியிருந்தனர். மேலும் பல சிக்கலான பிரச்சனைகளை கிளைவ் எதிர் நோக்க வேண்டியதிருந்தது. அரசியல் நிபுணரான கிளைவ் அங்கு ஒரு சிறந்த ஆட்சி முறையை அமைக்க பல வழிகளைக் கையாண்டார். முதலாவதாக வங்காளத்தில் வரலாற்றில் புகழ்பெற்ற 'இரட்டை ஆட்சி' முறையைப் புகுத்தினார் ராபர்ட் கிளைவ்.

கிளைவின் இரட்டை ஆட்சிமுறை:

(விரிவாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது)

ராபர்ட் கிளைவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை:

கிளைவ் பின்பற்றிய அயல்நாட்டுக் கொள்கை 'வட்ட வேலி அடைப்புக் கொள்கை' (Ring fence Policy) எனப்படும். அதாவது குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் மட்டும் ஆங்கிலேயரின் செல்வாக்கை நிலை நாட்டி இதர இடங்களில் தலையிடாமலிருப்பதே அக்கொள்கையின் முக்கிய நோக்கமாகும். பக்சார் போருக்குப் பிறகு கிளைவ் விரும்பியிருந்தால் இந்தியாவின் பல பகுதிகளை தமவசப்படுத்தியிருக்க முடியும். ஆனால் அவர் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தை வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளில்

மட்டுமே ஏற்படுத்தினார். மற்ற பகுதிகளில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தை பரப்புவது ஆங்கிலேயர் நலன்களைப் பாதிக்கும் என்று கருதினார்.

அலகாபாத் உடன்படிக்கைகள்: 1765, ஆகஸ்ட் 16

1765- மே மாதம் கிளைவ் வங்காளத்தின் கவர்னராக மீண்டு இந்தியா வந்தபோது அயோத்தி நவாபும், முகலாய பேரரசு ஆங்கிலேயருக்கு அடங்கியிருந்த நிலையினைக் கண்டார். தோற்கடிக்கப் பட்ட இந்த இந்திய அரசர்களுடன் நிரந்தரமான ஓர் ஏற்பாட்டை அமைத்துக் கொள்ள விரும்பினார் கிளைவ். இதன்படி அயோத்தி நவாப் சுஜா உத்தௌலாவுடனும், முகலாய பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலத்துடனும் அலகாபாத்தில் 1765 ஆகஸ்ட் 16-ம் தேதி உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டார். இதற்கு அலகாபாத் உடன் படிக்கைகள் என்று பெயர்.

1. அயோத்தி நவாபுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை:

இந்த உடன்படிக்கையின் படி,

a) அயோத்தி நவாப் போரிழப்புத் தொகையாக ஐம்பது வட்ச ரூபாய் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

b) அயோத்தி நவாப் பதவி சுஜா உத்தௌலாவுக்குத்தான் என்று உறுதியளிக்கப்பட்டது.

c) அலகாபாத், கோரா மாவட்டங்கள் அயோத்தி நவாபிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு முகலாய அரசர் ஷா ஆலத்திடம் கொடுக்கப்பட்டது.

d) நவாப் ஆங்கிலக் கம்பெனிக்கு விரோதமாகப் போர் தொடுக்காமல் இருப்பதுடன் பகைவர்களால் கம்பனி தாக்கப்படும் போது படை உதவி செய்து கம்பனியைக் காக்கவேண்டும்.

e) அயோத்தி நவாபின் நாட்டின் எல்லையைப் பாதுகாப்பதற்காக ஆங்கிலேயர் படை கொடுத்து உதவ வேண்டும். ஆனால் அந்தப் படைகளுக்கான செலவை நவாப்பே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

f) தன்னுடைய நாட்டின் எல்லைக்குள் வரியில்லாமல் வியாபாரம் செய்ய கம்பனிக்கு அனுமதி வழங்க வேண்டும்.

இந்த உடன்படிக்கையின் படி அயோத்தியை ஒரு இடைப்படு நாடாக (Buffer State) அமைத்துக் கொண்டு ஆங்கிலேயர்களுக்கு பாதுகாப்பு தேடிக்கொண்டார் கிளைவ். 1856-ல் அயோத்தி ஆங்கில அரசுடன் இணைப் படும் வரை அது ஒரு இடைப்படு நாடாகவே இருந்தது.

2. முகலாய அரசர் இரண்டாம்ஷா ஆலமுடன் உடன்படிக்கை

ராபர்ட்கிளைவ் முதன்முறையாக வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னராக இருந்தபோது கம்பனியின் ஆட்சிப்பகுதிகளைப் பரப்ப எண்ணவில்லை. ஆனால் தற்போது முகலாயப் பேரரசின் பெயரையும் அந்தஸ்தையும் கம்பனிக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த எண்ணினார் கிளைவ். எனவேதான் இரண்டாம் ஷா ஆலமுடனும் அலகாபாத்தில் உடன் படிக்கை ஒன்றை செய்து கொண்டார். அதன்படி,

a) அயோத்தி நவாபிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்ட அலகாபாத், கோரா மாவட்டங்கள் பேரரசருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

b) பேரரசர் ஷா ஆலம் அலகாபாத்தில் கம்பனியின் பாதுகாப்பில் குடியிருக்க வேண்டும்.

c) கம்பனி அவருக்கு உபகாரச் சம்பளமாக ஆண்டொன்றுக்கு 26 லட்ச ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும்.

d) வடசர்க்கார் மாவட்டங்கள் கம்பனிக்கே என்பதை உறுதியுடன் அவர் கூற வேண்டும்.

e) பேரரசர் கிழக்கிந்தியக் கம்பனிக்கு வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாகாணங்களில் திவானி உரிமையைக் (வரி வசூல் செய்யும் உரிமை) கொடுக்க வேண்டும்.

f) மீர்ஜாபாரால் கிளைவுக்குக் கொடுக்கப்பட ஜாஹிர் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின் கம்பனிக்குச் சொந்தமாக்கப்பட வேண்டும்.,

இவ்வாறு கிளைவ் செய்த அலகாபாத் உடன்படிக்கைகள் எல்லோராலும் போற்றப்பட்டது. பேரரசர் ஓர் அரச கட்டளைப்படி கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாகாணங்களில் வரிவசூலிக்கும் திவானி உரிமையை 1765 ஆகஸ்ட் 12-ல் வழங்கினார். திவானியைப் பெற்றதால் கம்பெனியாரின் நிலையும், செயல்களும் ஒழுங்கு பெற்றன. கம்பெனியின் ராணுவ உதவியுடன் பேரரசை டில்லியில் அமர்த்த வேண்டும் என்ற யோசனையை மறுத்தார். டில்லிக்குப் படையெடுத்துச் செல்வது பயனற்ற திட்டம் என்றார். தனது சாதுர்யத்தால் முகலாயப் பேரரசரை தமது கையிலுள்ள ஓர் ரப்பர் முத்திரையாக்கிக் கொண்டார். இவ்வாறு அலகாபாத் உடன்படிக்கையால் கிளைவ் வங்காளம், பீகார், ஒரிசா மாகாணங்களில் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

[illegible] சீர்திருத்தங்களை எடுத்த கிளைவ் [illegible] ஆட்சிமுறையில் பல சீர்திருத்தங்களைப் புகுத்தினார். கம்பெனியின் [illegible] ராணுவ துறைகளில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார்.

[illegible] பல ஆண்டுகளாகவே வங்காளத்தில் நடந்த [illegible] ஆட்சியாளும் போது கம்பெனி ஊழியர்கள் பரிசுகளைப் பெறும் [illegible] இருந்துவந்தது. அதனைக் கம்பெனி ஆணை ஒன்றும் தடை செய்த[illegible] ஆனால் அது செயல்படவில்லை. கிளைவ் மிகுந்த எதிர்ப்புக்கிடை[illegible] ராணுவ அலுவலர்கள் 'பரிசுகள் வாங்குவதில்லை' என்ற ஒப்பந்த[illegible] ஏற்கச் செய்தார்.

[illegible] கம்பெனி ஊழியர்கள் செய்துவந்த தனி வாணிபத்தையும் [illegible] செய்தார். பல புகார்கள் இருந்தபோதும் அத்திட்டம் ஓரளவு [illegible] அடைந்தது.

[illegible] கம்பெனியில் பணியாற்றியவர்களின் அனுபவத்திற்கு [illegible] பெரியோர்கள் இல்லை என்பதைக்கண்ட கிளைவ் அலுவலர்[illegible] சம்பளத்தை உயர்த்த ஏற்பாடு செய்தார். தகுந்த காலத்தில் அனு[illegible] திறமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் சம்பள உயர்வு திட்டத்தை நிர்வாகக் குழு[illegible] எதிர்த்தனர். எனவே உப்பு வியாபாரத்தை தனியாக நடத்தி அதில் [illegible] கிடைத்த லாபத்தை ஊழியர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்தார். இத[illegible] கிளைவ் கம்பெனியில் வேலைசெய்து வந்த அனைவராலும் பாராட்டப் பட்டார். இவ்வாறு கம்பெனி அலுவலர்கள் திறமையாகவும், ஒற்று[illegible] யாகவும், உற்சாகமாகவும் பணியாற்ற வழிசெய்தார்.

கிளைவின் ராணுவ சீர்திருத்தங்கள்:

கிளைவின் ராணுவச் சீர்திருத்தங்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த[illegible] அவை அவருடைய உயர்ந்த ராணுவத் திறமையைக் காட்டும். வங்[illegible] தில் [illegible] ஐரோப்பிய போர்வீரர்களையும் அதற்குத் தகுந்தபடி இந்[illegible] சிப்பாய்களையும் கொண்ட ஒரு படையை உருவாக்கினார். அதனை மூன்[illegible] பிரிவுகளாகப் (பிரிகேட்) பிரித்து அவைகளை மாங்கிர், அலகாபாத், பங்[illegible] ஆகிய இடங்களில் நிறுத்தி வைத்தார். அதுவரை கம்பனி போர்வீர[illegible] கும், படைத்தலைவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டு வந்த இரட்டைப்படி[illegible] நிறுத்தும்படி 1763-ல் கம்பனி நிர்வாகக்குழுவினர் உத்தரவிட்ட[illegible] அதனைப் பரிசீலனை செய்த கிளைவ் வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆ[illegible] மாநிலங்கள் கம்பனியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்து விட்ட[illegible]

[illegible]த்திற்கு வெளியே பணியாற்றுபவர்களுக்கே இரட்டைப்படி உண்டு [illegible]று 176[illegible]-ல் கட்டளை பிறப்பித்தார். இதனால் கம்பனிக்கு அதிகளவும் [illegible]டைத்தது.

கிளைவின் இக்கட்டளையால் பாதிக்கப்பட்ட படைத்தலைவர் [illegible]ளும், போர் வீரர்களும் ஏகோபித்த பதவி விலகல் செய்தனர். கலகம் [illegible]ய்தனர். ஆனால் கிளைவ் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பலரை [illegible]றைபிலடைத்தார். கீழ்பதவிகளிலிருந்த பலரை பதவி உயர்த்தினார். [illegible]தாகப் படைவீரர்களைச் சேர்த்து பயிற்சி அளித்தார். இவ்வாறு இந்த [illegible]ள்ளையர்களின் கலகத்தை கடுமையாக ஒடுக்கினார்.

மீர்ஜாபரால் கிளைவுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஐந்து லட்சம் ரூபாயை [illegible]ளைவ் நிதி' (Lord Clive's Fund) என்று அதை ஒரு பொது நிதியாக்கி [illegible]லிருந்து போரில் காயமடைந்தோருக்கும், இறந்தோரின் மனைவியர் [illegible]க்கும் உதவி தொகை அளிக்கப்பட்டது.

[illegible]ளைவின் இறுதிக் காலம்:

உடல் நலம் குன்றியதால் ராபர்ட்கிளைவ் 1767 பிப்ரவரி மாதம் [illegible]தியாவை விட்டு இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டார். அங்கிருந்தபடியே [illegible]திய விவகாரங்களில் அதிக அக்கரை காட்டினார். 1768-ல் பிரான்சுக்குச் [illegible]ன்று பல மாதங்கள் தங்கினார். அதேயாண்டு இங்கிலாந்து பாராளு[illegible]றத்தில் உறுப்பினரானார். அரசியலில் ஈடுபட்டு மரியாதையைக் [illegible]டுத்துக் கொண்டார். அவருக்குப் பல அரசியல் எதிரிகள் தோன்ற[illegible]னர். அவர்கள் கிளைவ் மீது பல குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தினர். ரொஜ் [illegible]தௌலாவைக் கொன்றது, அமீன்சந்தை ஏமாற்றியது, தவறான வழியில் [illegible]ருஞ்செல்வம் சேர்த்தது, அதிகாரங்களைத் தீய வழியில் செலுத்தியது [illegible]ன்ற குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்தப்பட்டது.

ஏற்கனவே மக்கள் அவரை நவாப் என்றே அழைத்தனர். காரணம் [illegible]ர் வாழ்ந்த ஆடம்பரமான வாழ்க்கையே ஆகும். ஒரே சமயத்தில் [illegible]சிறந்த நூறு சட்டைகளுக்கு ஆர்டர் கொடுத்தாராம் கிளைவ். அவரைப் [illegible] இந்திய பல பரபரப்பான செய்திகளை பத்திரிகைகள் வெளியிட்டன. [illegible]ளைவ் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகளை விசாரிக்க பாராளுமன்றம் [illegible] குழுவை அமைத்தது. அது ஓர் அறிக்கையைப் பாராளுமன்றத்தில் [illegible]ப்பித்தது. பாராளுமன்றத்தில் கிளைவின் பல நடவடிக்கைகள் [illegible]க்கப்பட்டாலும் இறுதியில் பாராளுமன்றம் 'தம் நாட்டுக்காக [illegible]ளைவ் அரும்பாடுபட்டார்' என்ற தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. [illegible] நோயினால் (gall-stones) வருந்தி வேதனை துயரம் பொறுக்க [illegible]மல் 1774 நவம்பர் மாதம் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

மதிப்பீடு:

சிறந்த அரசியல்வாதியான ராபர்ட்கிளைவ் கர்நாட… டியுப்ளேயைத் தோற்கடித்து பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தைத் தடுத்தார். அ… செயல்களில் சிறப்பு இருந்தது. அறிவில் தெளிவு இருந்தது. … முறையில் நன்மை இருந்தது. நெஞ்சில் உறுதி இருந்தது. உள்… ஊக்கம் இருந்தது. செயலாற்றும் தன்மையில் விடாமுயற்சி இரு… பெருந்தன்மை இருந்தது. பிறருக்கு உதவிசெய்யும் மனப்பா… இருந்தது.

கிளைவின் ராணுவத் திறமை மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. … பிரஷ்ய நாட்டு பிரடரிக் அரசருடன் ஒப்பிடப்படுகிறார். பிளாசியில் … வெற்றியின் மூலமாகவும் அதன்பின் செய்த சீர்திருத்தங்கள் மூலமா… பிரிட்டிஷ் பேராதிக்கத்தை வங்காளத்தில் வளர்ப்பதற்கான அடிப் பு… அவர் அமைத்துக் கொடுத்தார்.

மெக்காலே பிரபு கூறுவதாவது:

''ராபர்ட் கிளைவின் முதல் வருகையின் (1744) போது ஆங்… யரது ராணுவசக்தி இந்தியாவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவரது இர… வது (1755) வருகையின் போது ஆங்கிலேயர் இந்திய அரசியல் து… ஏற்றம் பெற்றனர். அவரது மூன்றாவது (1765) வருகையின் … ஆங்கிலேயர் அரசாட்சி இந்தியாவில் தூய்மைப்படுத்தப்பட்டது''.

பேராசிரியர் சத்திய நாதய்யர் கூறுவதாவது:

''Robert Clive should be regarded as the founder of the British p… in India''

5. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்

(WARREN HASTINGS 1772-1785)

…ரன் ஹேஸ்டிங்சின் வாழ்க்கை வரலாறு:

வாரன் ஹேஸ்டிங்சின் 1732-ம் ஆண்டு டிசம்பர் 6-ம் தேதி …பநாஸ்டன் ஹேஸ்டிங்ஸிக்கும் ஹெஸ்டர் வாரன் (Pynaston Hastings, …ester warren) ஆகியோர்களுக்கு மகனாக சர்க்ஹில் என்ற இடத்தில் …றந்தார். இவர் பிறந்தவுடன் தாய் இறந்துவிட்டார். பின் சிறிது காலத்தில் …ந்தையாலும் கைவிடப்பட்ட வாரன் ஹேஸ்டிங்கஸ் தனது சிறிய தந்தை …தவியுடன் வளர்ந்தார். முதன் முதலில் வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பள்ளியில் …டித்தார். 1749-ல் அவரது சிறிய தந்தையும் இறந்துவிடவே தனது தூரத்து …றவினரும், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் நிர்வாக இயக்குருமாக இருந்த …ருவரின் ஆதரவுடன் கம்பனியில் எழுத்தர் வேலையில் சேர்ந்தார்.

1750-ல் கல்கத்தா வந்து சேர்ந்த வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் மூன்று …ருடங்கள் கம்பனியில் எழுத்தராகப் பணியாற்றினார். 1753-ல் …ஸிம்பஸார் பண்டகசாலையில் ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர் பதவி …டைத்தது. 1756-ல் சிராஜ் உத்தௌலா காசிம்பஸாரைக் கைப்பற்றிய போது …ாரன்ஹேஸ்டிங்சும் கைதியானார். பின்னர் விடுதலை பெற்றார். 1761-ல் …ல்கத்தா ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினரானார். அங்கு நேர்மை யுடன் …ணியாற்றினார். 1764-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பக்சார் போருக்குப் பிறகு …ங்கிலாந்து திரும்பினார். சுமார் பதினான்கு ஆண்டுகள் கம்பனியில் …ணயமாகவும், நேர்மையாகவும் பணியாற்றி நல்ல பெயர் எடுத் திருந்தார்.

சென்னை ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினராக மீண்டும் நியமனம் …பெற்ற வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் 1769-ல் சென்னை வந்து சேர்ந்தார். அப்போது …தலாம் மைசூர்போர் முடிந்திருந்தது. சென்னையில் கம்பனியின் வாணிக …றையை மாற்றியமைத்து லாபத்தைப் பெருக்கியதால் கம்பனி நிர்வாகத் …னர் பாராட்டினர். வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னராக இருந்த கார்டியர் …72-ல் ஓய்வு பெற்ற பின்பு வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் கவர்னராக நியமிக்கப் …ட்டார். பின்னர் 1773-ல் இயற்றப்பட்ட ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின்படி …ாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னர் ஜெனரலானார்.

…ளைவிற்குப் பின்பு வங்காளத்தின் நிலை:

கிளைவ் 1767-ல் இங்கிலாந்து சென்ற பின்னர் வெரல்ஸ்ட் (Verelst) …ன்பவர் வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார். …வருக்குப்பின்னர் 1769-ல் கார்டியர் (Cartier) என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

இவங்களில் ஆட்சி செயலற்றதாக இருந்தது. மக்களின் துயரம் அதிகரி
நாட்டில் அமைதி அழிந்தது. நீதிமுறை சரியாக செயல்படவில்லை. க
ஆட்களே மக்களுக்குத் துரோகம் செய்து கொண்டிருந்தனர். கருவூல
காலியாக இருந்தன. 1771-முதல் கம்பனியே வரிவசூல் செ
பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருந்ததால் ஊழல் அதிகரித்தது.

1770-ம் ஆண்டில் வங்காளத்தில் ஓர் கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்
மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு அழிந்தது. அரசாங்கமோ மக்
துயர் துடைக்கும் பணி எதையும் செய்யவில்லை. இதற்கிடை
மராட்டியர்கள் தங்கள் நிலையினை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டா
அலகாபாத்தில் ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த முகலாயப் பே
இரண்டாம் ஷா ஆலம் மராட்டியர் உதவியுடன் 1772-ல் டில்லி
சேர்ந்தார். தெற்கே ஹைதர் அலியின் அபாயம் அதிகரித்துக் கொ
பிருந்தது. இதனால் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் பொறுப்பு அதிகம
மேலும் கம்பனி அதிகாரிகள் "தாராளமான மனப்பான்மை
அரசியலை நடத்துங்கள். அதிகமான செல்வத்தினை அனுப்புங்கள்.
முறையில் நீதி செலுத்துங்கள். சுற்றுவட்டார அதிகாரிகளுடன்
வழியில் நடந்து கொண்டு அதிக பணம் அனுப்புக" என்று
ஹேஸ்டிங்சுக்கு ஆணையிட்டனர்.

மேற்கண்ட சூழ்நிலையில் வாரன்ஹேஸ்டிங்சின் பொறுப்பு
மானது. ஆனால் அவர் பொறுப்பேற்றிருந்த பெரிய கடமைகளின் இ
கேற்ப அதிகாரங்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை. ஆனாலும் வாரன்ஹே
டிங்ஸ் உடனடியாக சீர்திருத்தங்கள் செய்வதில் முனைந்தார்.

வாரன்ஹேஸ்டிங்சின் சீர்திருத்தங்கள்:

1. நிர்வாகச் சீர்திருத்தம்:

1765-ல் ராபர்ட் கிளைவால் வங்காளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்
இரட்டை ஆட்சிமுறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார் வாரன்ஹேஸ்டி
ஆட்சி முறையை கம்பனியே நேரடியாக கவனிக்க வேண்டும் என்
இந்த மாற்றத்திற்கு கம்பனி இயக்குநர்களும் அனுமதியளித்தனர். இர
ஆட்சியின்போது வங்காளத்திலும், பீகாரிலும் உதவி நவாப்பு களாக
Diwan) இருந்த முகமது ரசாக்கான், ராஜா சிடப்ராய் ஆகிய இருவர்க
பதவிநீக்கம் செய்தார். பொதுப்பணத்தை மோசம் செய்தார்கள்
அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டு வழக்கு தொடரப் பட்டது.

அயோத்தி நவாபுக்கு கொடுக்கப்பட்ட உதவித்தொகை பதி
லட்ச ரூபாயாகக் குறைக்கப்பட்டது. நவாபின் குடும்ப செலவும் குறை
பட்டது. வங்காளத்தில் பெயரளவில் இருந்த நவாப் முபாரக் உ

[illegible] மீர்ஜாபரின் மனைவி மன்னிபேகம் (Manni Begam) என்பவரின் பாதுகாப்பில் வைத்தார். முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷாஆலம் மராட்டியர்களின் நட்பை நாடியதால் அவருக்கு கொடுக்கப்பட்டு வந்த உதவித் தொகையான 26 லட்ச ரூபாயை நிறுத்தினார். மேலும் அவரிடம் இருந்த அலகாபாத், கோரா மாவட்டங்களைப் பறித்து அயோத்தி நவாபி டம் ஐம்பது லட்ச ரூபாய்க்கு விற்றுவிட்டார். வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸின் இச்செயல்கள் [illegible] உடன்படிக்கையை மீறிய செயல்களாகும். கம்பனி நிர்வாகக்குழு வங்காளத்தில் திவானி வேலையைச் செய்வதற்காக 'வருவாய் வாரியம்' (Board of Revenue) ஒன்றை ஏற்படுத்தியது.

2) நிலவரித்திட்ட சீர்திருத்தங்கள் (Revenue reforms):

அக்பர் போன்ற முகலாயப் பேரரசர்கள் வகுத்துச் செயலாற்றி இருந்த நிலவரித் திட்டங்கள் அனைத்தும் மாறிப்போய் இருந்தன. நிரந்தரத் திட்டம் ஒன்றும் வங்காளத்தில் இல்லை. அவற்றின் பெயரளவிற்கோ அல்லது செயல்முறையிலோ ஒரு சிறு பகுதி இருந்திருந்தாலும் அடிப் படையில் திருத்தங்கள் செய்ய இலகுவாக இருந்திருக்கும் என்றும் பார்டன் பாவல் என்பவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸ் தாமா கவே ஒரு புதிய திட்டத்தை வகுக்கவேண்டியதாயிற்று. எனவே துணிவுடன் முயற்சித்து பல பரிசீலனைத் திட்டங்களைத் தயாரித்தார்.

ஐந்தாண்டு கால நிலவரித்திட்டம்:

ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு மாநிலங்களில் உள்ள நிலங்களை ஏலத் திற்குவிட்டு அதிக தொகைக்கு கேட்பவரிடம் நிலத்தை ஒப்படைக்கும் திட்டத்தை வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் 1772-ல் ஆரம்பித்தார். ஏலதாரர்களுக்கு சொத்தின்மீது எவ்வித உரிமையும் கிடையாது. விவசாயிகளிடமிருந்து வரியை வசூலிப்பதுதான் அவர்கள் கடமை. அவர்களை மேற்பார்வையிட ஒரு கலெக்டரை நியமித்தார்.

1773-ல் வரி வசூலிக்கும் முறையில் சிலமாறுதல்களைச் செய்தார். நேர்மையற்று வரிவசூலித்து சொந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுவந்த மாவட்ட அதிகாரிகளை நீக்கி ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் இந்திய திவான்களை நியமித்தார். திவான்களை மேற்பார்வையிட ஆறு மாநில மன்றங்களை நியமித்தார். எல்லா அதிகாரிகளையும் மன்றங்களையும் மேற்பார்வையிடுவதற்கு கல்கத்தாவில் 'வருவாய் வாரியம்' (Board of Revenue) ஒன்றை அமைத்தார். அதிகாரங்களையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து தனது மேற்பார்வையில் வைக்கும் நோக்கத்துடன் இதனைச் செய்தார்.